

Giới thiệu Yêu Sói Xám Phu Quân

Các bạn đang đọc truyện Yêu Phu Quân Sói Xám của tác giả Đậu Toa. Người lạ khi đến Thành Dương Châu đường nhiên là sẽ không biết đến những nhân tài xuất chúng.

Nơi đây rất náo nhiệt có ba vị danh nhân nổi tiếng vô cùng. Nhưng khi tiếp xúc với vài người sẽ biết họ nhanh chóng. Ba người này đều có chung một điểm độc đáo, đó chính là chỉ cần ba mai, bà mỗi dù nổi danh đến đâu nhưng khi nghe đến tên họ lập tức lắc đầu đóng sầm cửa.

Các cô nương dù muốn lấy chồng cũng không ai dám mộng mơ đến bộ ba đó. Rốt cuộc ác bá đến bức nào, hung tàn và quái dị đến mức nào để đến nỗi gia tài và quyền thế cũng không thể che lấp được thể này. Vào đây, vào đây, ngồi uống chén trà, ăn miếng bánh hoa quế cao... Cùng theo dõi truyện Yêu Sói Xám Phu Quân sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

1. Thiên Hạ Đệ Nhất Quái đó chính là con một của Hoàng Phủ gia ở thành đông, Hoàng Phủ Lận Như. Người này tính cách tà mị, hi nộ vô thường, xem nữ nhân như thứ gì đó truyền nhiễm, trừ bỏ mẹ ruột bên ngoài, bất cứ nữ nhân nào cũng đừng nghĩ tới gần bên người hắn nửa bước, cho nên bên trong phủ Hoàng Phủ này gần như không hề thấy bóng dáng của tỷ nữ

Nhưng không gần nữ sắc thì cũng thôi, nói trắng ra cũng không phải vấn đề gì lớn, nếu Hoàng Phủ Lận Như chỉ có chút bệnh nhỏ như thế này thì bộ cửa nhà hắn cũng đã bị san bằng bởi danh tiếng của hắn và người đến nhà cầu hôn, vấn đề là ở chỗ: tật xấu của Hoàng Phủ Lận Như không phải là chỉ có một.... Mà là nhiều, nhiều, rất nhiều tật xấu!!!!

2. Thiên Hạ Đệ Nhị Quái: Là anh chàng thần y Đô Chậm Ảnh

Nói đến nhà họ Đô ở thành Nam, đó chính là thế gia thần y nổi tiếng ở thành Dương Châu này, nghe nói y thuật cao minh ngay cả ngự y cũng phải chấp tay bái phục, và Đô Chậm Ảnh là tận hưởng hết mọi tinh hoa ưu tú của dòng họ.

Vị công tử này gia thế cực tốt, đáng về lại tuần tú lịch sự, chỉ là có một chuyện nhỏ, rất, rất nhỏ mà thôi.... Và chuyện nhỏ đó làm cho bất cứ cô gái nào ở Dương Châu này ngay cả ngó hay mơ mộng cũng không dám, bởi anh ta là một chàng ngốc!

Anh ta có thú vui rất tai hại là hay dùng người thật để thí nghiệm loại thuốc mới do mình chế tạo ra, và luôn cười hi hi như vô tội vs bộ mặt ngây thơ

Vậy thử hỏi con gái nhà ai dám gả vào, lỡ nửa đêm anh hứng trí lỗi con nhà người ta ra thử độc thì chết chẳng chỗ chôn chôn

3. Thiên Hạ Đệ Tam Quái: đó chính là chàng trai Khiên Dương Cừu ở thành Tây

À vâng, anh này không hề có bệnh sợ gái, không hề là một chàng ngốc nhè, đáng về lại tuần tú lịch sự gia thế cũng nổi tiếng nhất nhì ở thành này.

Thế nhưng... Vâng ạ, lại là thế nhưng

Chàng trai ấy là một anh chàng hà tiện, vắt cổ chày ra nước, yêu tiền như mạng, keo kiệt bủn xỉn

Ôi ôi, đó cũng chẳng là vấn đề gì lớn lắm đâu, chàng trai càng tiết kiệm thì người thân càng nhờ đúng không?

Ồ, bạn lại sai nữa rồi, không đúng tí nào!

Bởi vì cách kiếm tiền của anh rất rất tiêu cực, bởi chỉ cần được giá tốt, thì những gì liên quan đến anh, ra cái giá khiến anh hài lòng thì ngay cả cha anh anh cũng bán.

Và đương nhiên với loại người ngay cả cha mình cũng bán thì tất cả những thứ khác đã không còn quan trọng nữa, nhất là đối với vị hôn thê chi phúc vi hôn từ nhỏ, cũng được anh bán với giá.... Hai ngàn lượng vàng ! =.=!!!!

Đương nhiên, tiết kiệm thì tiết kiệm đến cùng chứ, nghe nói anh không mặc y phục mới, không xài vài vóc thượng hạng, ăn uống thì đương nhiên tiết kiệm tới đả rồi. Nhưng...

Lại cũng là nhưng..

Nhà chính của anh ngay cả một cái ghế hay cái bàn để đãi khách cũng ko có, bởi, nếu khách đến ngồi lâu phải đãi nước.... Tốn Kém!!!!

Bởi, nếu uống nước xong lỡ bàn chuyện quá lâu phải đãi com,... Tốn kém!!!

Bởi...

Ôi thôi khỏi bàn ghế cho lành!!!!

Và khi bạn làm ăn cũng là em rể (người được anh bán muối muối với giá khá hời) khi đến nhà để đàm hỏi phải mang theo... Bàn, ghế, trà, nước.... Để bàn chuyện cưới xin!

Thế đấy, với một quái nhân yêu tiền thành si, ai dám dại dột đem con gái mình gả vào? Chuyện khác không nói, nếu ngày nào đó nghề hành khất làm được ra tiền hơn kinh doanh, nói không chừng hẳn sẽ kéo cả nhà đi làm khất cái luôn ấy chứ!!!

Vâng, nghe qua đáng sợ quá phải không? Và cả thành Dương Châu đều phải chịu ba anh quái nhân đó suốt mấy mươi năm đấy, cho đến một ngày!!!!

Ba quái nhân của thành dương châu đã cưới vợ! Ôi chà chà, con gái nhà ai vô phúc thế này?

Ai ai cũng mong ngóng xem cô dâu vô phúc đó là ai, và những tân nương đó có vô phúc hay không? Mời đọc truyện sẽ biết!

Vâng đây là một hệ liệt cực sùng, sắc, hài đúng phong cách CQH nhé

Văn án

Dương Châu nhất quái ngoại trừ mẹ ruột, không chạm nữ sắc “giữ thân như ngọc”, quanh thân một thước không bóng nữ nhân, lại bá vương ngành thượng cung.

Thừa dịp nàng mất trí nhớ bãi đường thành thân, hằng đêm miệt mài công cuộc tạo người. Còn đem nàng giam lỏng trong khuê phòng, ý đồ độc chiếm tân hôn thể tử thành công cụ ám giương, cơ hồ chỉ thiếu chưa khám thể tử vào người.

Nàng - điển hình thiếu nữ mạnh mẽ, không biết tam tòng tứ đức, càng không hiểu “nhận mệnh” hai chữ viết như thế nào.

Hắc hắc... Cứ chờ xem một tay công phu nàng “ngoạn” chết hẳn.

Tiết tử

Vào thành Dương Châu, như lạc thể ngoại đảo nguyên. Thời tiết bốn mùa ôn hòa, sinh sôi vô vàn hoa thơm cỏ lạ phủ kín những đồi núi xanh mát. Làn gió thoảng hương hoa say hồn lữ khách vì vu những hàng liễu rủ xòa tóc hai bên bờ sông, khung cảnh hữu tình say đắm tài tử giai nhân viết nên những thiên tình cổ, khắc cốt ghi tâm.

Nhưng cái gọi là khuôn mẫu không phải ai cũng như ai.

Giữa tiết xuân ấm áp, vẫn có những người luyến tiếc trời đông giá rét, vô cùng lạnh lùng...

Thành Dương Châu này nhà giàu có tiền, quan lại cầm quyền có thể nói là không hiếm lạ. Vậy điều gì làm nên “hào thanh danh” của ba vị công tử có tiền có thế, tướng mạo xuất chúng, đã ngoài đôi mươi vẫn chưa lập gia?

Trước hết phải nói đến Dương Châu nhất quái, nhi tử duy nhất của Hoàng Phủ gia thành Đông, Hoàng Phủ Lận.

Người này tính cách tà mị, hi vọng vô thường, trừ bỏ mẫu thân, tất cả nữ nhân đến gần hẳn đều bị ném ra ngoài, nói chi đến việc chạm vào góc áo. Bên trong Hoàng Phủ cơ hồ không một bóng tỷ nữ.

Không gần nữ sắc, nếu chi vấn đề này nữ nhân sẽ lấy hẳn làm hình mẫu lý tưởng mà tôn sùng, cửa nhà hẳn chắc hẳn đã bị bà mối chen sập. Nhưng Hoàng Phủ Lận không chỉ “thủ thân như ngọc” mà còn rất nhiều... rất nhiều tật xấu!

Hỏi xem thành Dương Châu nàng nào nguyện ý làm “bao cát” Hoàng Phủ, có phu xem như góa phụ, chôn vùi cả một đời hoa.

Dương Châu đệ nhị quái, nhi tử Đô gia ở thành Nam, Đô Chậm Ảnh.

Vị này công tử, bộ dáng tuấn tú lịch sự, da trắng như tuyết, tóc đen như mực... Nhưng không cô nương nào dám mơ tưởng. Nói văn chương là không hiểu thế sự ngây thơ trong sáng, nhưng nói trắng ra là một kẻ ngu ngốc.

Đô Gia thành Nam nổi danh là một thần y thế gia, đến ngự y trong cung cũng cúi đầu khiêm nhường một tiếng thần y. Tất cả bệnh nan y, kịch độc đều có biện pháp hóa giải, nhưng đối với gốc tử nhà mình lại cam chịu. Bù lại hẳn cực thiên phú y thuật, là truyền nhân xuất sắc nhất của Đô gia.

Trừ bỏ y được ra, nhận thức mọi sự chỉ như đứa nhỏ bảy tuổi, tính tình biến đổi thất thường, đang lúc cứu người mất hứng lại cảm độc được tới thử.

Thử hỏi thiên kim nhà ai nguyện ý cùng một gốc tử kết nghĩa phu thê? Huống chi này gốc tử hứng lên có thể lấy lão bà làm vật thử được!

Cuối cùng là tam quái ở Thành Tây Dương Châu. Khiên Dương Thù.

Chớ nghĩ hấn đứng hàng tam thì “mức độ” so với hai vị kia “dễ chịu” hơn chút, danh này là vì “sở thích” cực kì... cực kì nhỏ của hấn.

Khiên Dương Thù yêu tiền thành si, nhưng cũng keo kiệt đòi mạng.

Hấn yêu tiền bất chấp thủ đoạn, chỉ cần ra giá làm hấn vừa lòng, dù là hấn phụ thân cũng có thể bán. Ngay cả thân cha cũng bán, huống chi nương tử chỉ phúc vi hôn, cũng bị hấn ngàn lượng hoàng kim bán cho người ta.

Hấn tồn một đồng tiền tài, cũng không nửa phần phô trương, xuất môn, ăn mặc cũng là đơn thuần bố y. Về phần chỗ ở, chỉ kém nhà hoang là có bốn bức tường để hình dung, ngay cả giường cũng đều là “lọm mọt” nhà băng hữu.

Nhà nào nguyện ý gả nữ nhi chịu khổ cả đời? Khác không nói, ngày nào đó làm khát cái có thể kiếm nhiều tiền, hấn khẳng định lôi kéo cả nhà đi ăn xin.

Năm mới bắt đầu, việc lạ ở thành Dương Châu xuất hiện liên tục, mỗi chuyện đều liên quan ba vị quái nhân

Đầu tiên, Dương Châu nhất quái thể nhưng đã cưới nương tử rồi !

Nam tử tà mị chán ghét nữ nhân nhất, lập gia đình, chuyện gì sẽ xảy ra? Không khỏi làm mọi người hiếu kỳ.

Chuyện sẽ ra sao nhỉ, bạn cứ từ từ xem

Đây là Quyển đầu tiên của bộ ba hệ liệt Tam Quái Thành Dương Châu, cực sùng, cực sắc và cực ngọt ngào

Chống chỉ định với bạn nào bị bệnh tiểu đường, thiếu máu, , bệnh tim, hay lên tăng xông bất chợt

Hãy đọc kĩ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng :

Quyển 1: Yêu Sói Xám Phu Quân

Đậu Toa

Chương 1

“Dương Châu, Dương Châu có tam quái! Tam quái thể nào?

Thành Đông Hoàng phủ ghét nữ nhân,

Thành Nam Đô gia đứu gốc tử,

Thành Tây Khiên gia yêu tiền thành khát cái...”

Từ lão đầu đến oa nhi thò lò mũi xanh, đều nằm lòng ca dao về Dương Châu tam quái.

Từ cổng lớn đến hẻm nhỏ thành Dương Châu, ai cũng biết nữ tử Hoàng Phủ “phòng” nữ nhân như bệnh truyền nhiễm, cô nương nào đến gần phạm vi một thước quanh hấn đều bị ném bay ra ngoài. Không nghĩ tới đầu năm, Hoàng Phủ Lận đích tôn Hoàng Phủ gia thế nhưng rước tân nương.

Mọi người đối với thân phận tân thiếu phu nhân Hoàng phủ vô cùng hiếu kỳ. Trừ bỏ ngày báai đường, thân ảnh kiều nhỏ, thướt tha bên ngoài chiếc hồng khăn không một lần xuất hiện nữa, Hoàng Phủ Lận đã đem thê tử giấu đến nơi sâu nhất bên trong Hoàng phủ, bất luận kẻ nào cũng không nhìn thấy. Khắp thành Dương Châu lưu truyền đủ loại dị bản, từ kẻ học thức tú tài đến đứu cô nhi đến thanh lâu danh kỹ.

Đồn đãi vẫn là đồn đãi, cho tới bây giờ, không vị nào có thể chứng thực thân phận thần bí của thiếu phu nhân, lại càng khó lý giải tại sao nàng có thể cùng Dương Châu nhất quái cực kì “thủ tiết” chung sống?

“Thiếu phu nhân”

Thấy nhân không cam nguyện gặt đầu, tên nô tài ngênh ngang bỏ đi, khỏe mắt xem thường không đem chủ tử để vào mắt.

Đang thất thần, nàng nhẹ điểm đầu, khoe miệng khe khẽ, lộ vẻ tự giễu tươi cười. Chân bước dẫm lên lá lạo xạo trở về phòng. Dù sao tình huống như vậy sớm đã không còn mới mẻ.

Ngày đầu, đối diện bọn hạ nhân cao ngạo, nàng có chút thất kinh, nhưng từ khi trí nhớ chậm rãi khôi phục, nàng hiểu tại sao mình lại thấy mọi thứ hết thảy xa lạ, như đứu trẻ mới được sinh ra. Bởi vì, nàng căn bản không phải người thời đại này, mà là xuyên nhân a.

Ngày đó, khó có dịp buông thả sau thời gian dài miệt mài bài vở, nàng nhận lời bằng hữu đi leo núi, nào ngờ... Đám người nói nói cười cười, hào hứng leo lên lưng chừng núi nhỏ, nháy mắt mất đất rung lắc dữ dội. Nàng mặc danh kỳ diệu xuyên không. Họa vợ đơn chí rơi xuống lại mất luôn ký ức. May mắn gặp một giang hồ hiệp khách động tâm cứu giúp, sau đó lâu ngày sinh chuyện... chuyện tốt a...?

Không một đồng dính túi, để giải quyết nhu cầu nàng chỉ có thể trộm nhất kiện xiêm y rộng thùng thình gia nhập nhóm khát cái. Cứ thế trải qua, ước

chừng một tháng trước, nàng không cần thận “đụng” Hoàng Phủ Lận.

Vận mệnh liền xoay chuyển.

Nàng gặp hấn, hấn cứu nàng, nhưng hết thấy lại trả giá đại giới

Nàng thành thiếu phu nhân Hoàng phủ gia.

Sau một tuần thành thân, trí nhớ dần khôi phục, nhưng nàng vẫn im lặng tiếp tục thân phận thiếu phu nhân thất sủng.

Trong tấm phòng một người cao lớn thiếu chút nữa làm nàng kinh hô ra tiếng.

“Vừa đi đâu về?”

“Không... Không có, chỉ ra ngoài dạo một chút.” Thanh âm cực nhỏ, Quỳnh Dĩ nép vào cạnh cửa, bộ dáng tùy thời chạy trốn, làm Hoàng Phủ Lận hờn giận nhú mày.

“Lại đây” Hấn ngồi trước bàn, thanh âm uy nghiêm làm nàng không tự chủ phục tùng.

Tuy rằng trong lòng có điểm nghi hoặc cùng sợ hãi nhưng Quỳnh Dĩ thông minh biết không nên khiêu chiến uy quyền của hấn. Hoàng Phủ Lận đứng lên nhìn nàng, thô lỗ nắm chiếc cằm thon nhỏ không xương của nàng, cúi đầu cướp lấy cánh hoa anh đào đang khẽ run, tận tình vui dập.

“Không... ngô... Không cần a...” Nàng thừa dịp khe hở, nhỏ giọng kháng cự. Nhưng Hoàng thiếu không vì một dao động nhỏ mà phân tâm? Chẳng những càng khít khao đoạt lấy, hấn luồn tay vào vạt áo nhỏ, ở trắng nõn trên da thịt tùy ý xoa bóp.

Vì sao? Không phải buổi tối hấn mới tới sao? Như thế nào đột nhiên liền... Quỳnh Dĩ tràn đầy nghi vấn, mông lung suy nghĩ thì hấn đã thoát dây lưng cùng áo khoác ngoài, xé mở chiếc váy lụa phấn hồng thành hai nửa, làm cho hấn dễ dàng thông thuận.

“Hoàng Phủ Lận, không cần như vậy!”

“Không cần? Nương tử, nàng muốn ta dừng tay sao?” Hấn quỷ dị cười, thâm trầm đồng tử sâu sắc nhuộm đậm dục sắc.

Nguyên bản đang ôm trong ngực, nàng bị hấn phóng ngã trên bàn tròn giữa phòng, Hoàng Phủ Lận tà mị cười xé bỏ trên người nàng kiện xiêm y cuối cùng, vui mất vào chiếc cổ mảnh khảnh, say mê mất mát da thịt trắng nõn mịn màng để lại vô vàng dấu hôn đỏ thắm.

“Nhớ kỹ, ta không để nữ nhân ra lệnh cho ta phải làm cái gì”

Thì thầm như lời ác ma nguyên rủa làm nàng không thể động đậy, mở to mắt hạnh nhìn hấn chậm rãi rút đi quần áo, đến khi chỉ còn lại thân hình tinh trắng trần trụi, hiện rõ đường nét nam tính rắn chắc trên nền da màu đồng mê hoặc. Mặt nàng đỏ bừng, nổi rõ hai rặng mây đỏ, chân tay luống cuống.

Hoàng Phủ Lận vừa lòng nhìn biểu hiện của nương tử, ánh nắng mặt trời nhảy nhót trên làn da trắng mịn thân nhiên ửng hồng, ngực căng tròn nở rộ hai đóa hồng mai kiều diễm, rất mê người. Bàn tay “chuồn chuồn lướt nước” gầy dính hồng mai khiêu gợi, khẽ kéo, thiên hạ dưới thân mẫn cảm run rẩy, hơi thở dồn dập, bức hấn lập tức muốn nàng.

Hai bàn tay ôm trọn hai quả đào tiên chín mọng mon mơn tùy ý xoa nắn, dồn ép, ngón cái day day đỉnh hồng mai, làm nàng nho nhỏ rên rỉ, thân hình kiều nhỏ bất an vận vẹo, ưỡn cao khuôn ngực như dâng bầu vật.

“Như vậy đã phản ứng rồi? Thật mẫn cảm a!” Hấn tà mị cười, lực tay càng thêm thô bạo nắn ép. Lưu lại loang lổ hồng ngấn trên da thịt trắng nõn “Xem ra, lâu nay ta đã bỏ qua không ít thứ tốt!”

“Thật mê người, như vậy mẫn cảm, mới một chút đã phản ứng rồi” Nói xong, hấn ghé miệng thổi khí vào đỉnh hồng mai làm toàn thân nàng run rẩy kịch liệt, căng cứng. Lưỡi hấn chậm rãi liếm, đảo vòng quanh nụ hoa cương cứng, khiến nàng toàn thân thư ngả.

“Không cần... Không cần nói!” Nàng tưởng che lỗ tai, hai tay lại bị hấn kiềm giữ không thể động. Hấn ngẩng đầu nhếch miệng “Không cần? Ta nói không được cự tuyệt ta sao? Như thế nào lại không ngoan?” Bàn tay bá đạo chen vào giữa hai chân nàng, ngang nhiên thăm dò khe suối bí ẩn mờ ảo sau hàng liễu rậm rạp sớm đã ẩm ướt.

Đột nhiên đụng chạm, nàng hỗn độn sợi tóc rối tung tán loạn, vô thức cong thân tùy ý, nghiêng đầu nức nở. Ngón tay tà ác không lưu tình luận động kích thích mạch suối ngầm tuôn chảy cùng tiếng rên rỉ, động tình.

“Vật nhỏ làm nhân triu mến càng muốn chà đạp một phen!” Hấn chắc chắn cảm khoái, đôi mắt gian xảo chớp động quang mang, làm nàng cảm thấy thâm tàng sợ hãi.

Hấn... mỗi tối gần nàng đều là loại ánh mắt này, giống như muốn cuồng nhiệt xé rách nàng.

Tựa hồ nhận thấy ý niệm chạy trốn của con mồi, Hoàng Phủ Lận ác hàn tươi cười, chậm rãi bao vây vật nhỏ trong lòng. Mẫn cảm nhận thấy chính mình

non mềm nơi riêng tư đang bị lửa nóng nam tính không ngừng cọ xát lên xuống, nhiệt lưu tuôn trào, ẩm ướt mời gọi kẻ sát bộ vị.

Hắn nhảy cấn chiếc cổ mảnh khảnh, không hề báo trước mạnh bạo sáp nhập hoa huyết "Tiểu nương tử, bị yêu thương nhiều lần, vẫn giống cái xử nữ, àn?" Nàng căn bản không thể đáp lại hắn, chỉ có thể ở hần mỗi lần thật sâu xâm nhập, nắm chặt dưới thân cạnh bàn vô lực rên rỉ.

"Tiểu nương tử..." Hắn giống như sùng nịch gọi nàng "Xem ta!"

"Xem . . . Ân . . . cái gì. . . ." Ở hần cường hãn động tác, nàng đứt quãng đáp lời, hai mắt mang theo mộng manh hơi nước.

"Hào hảo, xem ta như thế nào yêu thương nàng, tiểu nương tử!" Hắn tà mị cười, nâng đầu nàng lên, muốn nàng xem địa phương hai người chặt chẽ kết hợp. Mỗi lần ra vào đều như thế cuồng dã làm cho cái bàn kịch liệt loạn choạng, khiêu khích càng nhiều mật dịch. Thị giác quá mức rung động, thừa nhận không được như vậy kích thích, "Không.....Không cần..... không nhìn....."

"Sao không nhìn? Nương tử." Hoàng Phủ lặn xoay thân, làm nàng nhìn rõ gương đồng, tiếp tục nói: "Xem bộ dáng bây giờ của nàng! Dâm mị làm ta nghĩ tốt biện pháp đùa bỡn, không phải sao?"

Nàng bắt lực nhìn thân ảnh phản chiếu, ánh mắt đầy dục vọng, môi đỏ mọng thanh thanh rên rỉ, ở hần cường hãn luận động, no tròn hai vú dao động. . . làm nàng xấu hổ và giận dữ hận thân thể thành thật phản ứng dù bị loại này đối đãi. "Không. . . . Ngươi vì sao khi dễ ta. . . . Hu. . . ."

Ngực hắn áp sát lưng nàng cảm nhận rõ từng đợt run rẩy, giữ lấy hai chân nhỏ dang rộng, dưới thân điên cuồng luận động làm nàng nức nở rên rỉ "Tiểu nương tử, nàng biết tại sao ta làm như vậy?" Hoàng Phủ lặn đem nàng trở mình, thô lỗ chụp lấy hai khóa rất tròn cương cứng, đỉnh chỉ hạ thân "Đêm động phòng đó, ta nói sẽ dạy dỗ nàng, không phải sao?"

Nàng biết hắn đang trách nàng vừa rồi phản kháng, nên dùng hết thủ đoạn bắt nạt muốn nàng cầu hắn "Không." Môi đỏ mọng phun ra cự tuyệt.

"Không.?" cực nóng hai mắt chống lại nàng khó được kháng cự, phản chiếu tức giận, miệng lại mềm nhẹ nói "Tiểu nương tử, nàng nên biết ta ghét nhất bị nữ nhân phản kháng."

Nàng vẫn suy yếu vô vọng cự tuyệt "Không."

Hắn nhẹ nhàng mon trón đôi môi mọng đỏ, thờ dài "Miệng nhỏ này như thế nào chính là không nghe lời? Phản kháng ta nhưng là không ưu việt. . . ." Quỳnh Di không cam lòng trừng mắt liếc hắn, không tin hắn còn có cái gì động tác võ thuật đẹp mắt đối phó nàng.

"Nàng nên biết ta luôn mang theo bên người hai thủ vệ? Giờ phút này họ đang canh giữ ngoài cửa, nàng nói. . . . Nếu ta và nàng hoan ái bên cạnh cửa, bọn họ có hay không nghe được thanh âm khoái cảm tà mị của nàng?" Hắn mềm nhẹ nói, trên tay động tác vuốt ve càng thêm thô bạo, làm nàng thiếu chút nữa hét ra tiếng.

Sẽ không! Hắn chỉ dọa nàng, hắn sẽ không đối với nàng như vậy. . . . Ngăn chặn trong lòng bất an, không ngừng thuyết phục chính mình. Thấy nàng bộ dáng cương quyết, mặt hắn lộ rõ vẻ lo lắng, thanh âm cũng không còn mưa gió sắp tới mềm nhẹ, mà càng làm nhân sợ hãi khăn khăn ní non "Xem ra, ta phải hảo hảo dạy dỗ, cho nàng nhớ kỹ không nên phản kháng ta."

Một phen ôm lấy nàng xuyên qua đại sảnh, hắn đặt nàng bên cạnh cửa, ghé tai nàng cảnh cáo "Hiện tại thay đổi chủ ý còn kịp, tiểu nương tử đáng yêu."

Quỳnh Di mạnh miệng cự tuyệt "Không!" Nhất định là hắn dọa nàng, hắn.

Ở nàng hỗn loạn suy nghĩ, hắn đã muốn động thân đem chính mình thật sâu mai nhập u huyết "Ta từ trước đến nay nói được thì làm được." Hắn tà khôi cười.

"Không. Hu hu. . . ." Của hắn mỗi lần co rúm đều ma sát đến điểm nhạy cảm của nàng, làm nàng tưởng thét ra tiếng, lại chỉ có thể dùng hai tay che miệng tránh làm cho ngoài cửa nghe được âm thanh dâm mị.

"Cầu. Cầu ngươi. Hu ân. Không cần. Không nên ở chỗ này." Nàng chịu đựng cơ hồ xung yếu phá đỉnh khoái cảm, nhỏ giọng cầu xin .

Hắn nhú mày "Cầu ta? Như thế nào, hiện tại thay đổi chủ ý rồi hả ?" Nước mắt doanh tròng gập đầu, không dám lên tiếng, chỉ sợ không thể khắc chế rên rỉ.

Hoàng Phủ Lận ghé sát mặt nàng, nhìn khuôn mặt mếu máo là chã nước mắt "Ai nha, tiểu nương tử đáng yêu của ta khóc sao, thật khiến ta đau lòng a. . . ." Hắn quay đầu, nàng thấy trên mặt hắn nụ cười yếu ớt mang theo tàn nhẫn cùng sung sướng "Nhưng như vậy điểm đam đáng yêu mị thái, làm ta càng muốn hưng hăng đùa bỡn!" Nghe được lời của hắn, lệ như trân châu lấp lánh không ngừng chảy xuống.

"Đến, làm cho ta nghe thanh âm đáng yêu của nàng!" Hắn tàn nhẫn nói, rút ra hai tay đang che cái miệng nhỏ nhắn, dưới thân không ngừng tiến công càng thêm mãnh liệt.

"Ừ. Không. Không cần."

"Thật sự là bất lão, xem này tiểu huyết bức ta ngày càng chặt, làm sao có thể không cần?" Hắn con ngươi đen tối sầm lại, một cái càng sâu nhập động tác, chẳng những bức ra nàng cất cao tiếng thét cũng bức ra càng nhiều nước mắt.

"Như vậy ngọt, như vậy mỹ, không hổ là ta Hoàng Phủ Lận tiểu nương tử!"

"Lận. Ân. Lận. Hu hu." Nàng thở gấp ương ngạnh cầu xin, hi vọng nam nhân không cần tiếp tục đùa nàng.

Tiếng rên rĩ như mì được kích thích dục vọng Hoàng Phủ Lận, hấn một lần lại một lần cuồng liệt tiến công, cơ hồ muốn dung hòa toàn bộ linh hồn nàng.

Bỗng nhiên, động tác của hấn càng thêm cuồng dã, gấp rút, làm nàng cảm giác xương cốt mình sắp vỡ vụn, lẫn lộn không biết rên rĩ vì khoái cảm hay do đau đớn mang đến kích thích.

Hấn thật sâu xâm nhập, cắn cắn nàng cổ trắng nõn lưu lại hồng ngân, hỗn hển đem toàn bộ phát tiết bên trong hoa huyết xung huyết đang không ngừng co rút.

Trên đỉnh cao trào, nàng tựa hồ nghe đến âm thanh ác ma ní non “Không cần phản kháng ta, nếu không lần sau sẽ không chỉ như vậy. Hiểu chưa? Nương tử đáng yêu của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nâng niu thiên hạ trong lòng, Hoàng Phủ Lận mang theo cảm giác mỹ mãn, chậm rãi trở về tắm phòng, cẩn thận đặt nàng xuống giường, cẩn thận đắp chăn.

Ấu yếm nhìn tiểu nữ nhân sẽ trở thành mẫu thân của con hấn, thân thủ chạm vào mái tóc mềm mại như tơ lụa hỗn độn trên gối, mắt hấn lưu động phức tạp suy nghĩ.

Trước kia, hấn cảm thấy phiền toái nhất chính là nữ nhân, chỉ cần nhìn thấy, thân thể tự nhiên sinh ra chán ghét, nên hấn căn bản không nghĩ tới chuyện hoang đường hôm nay.

Ngày đó. . . lần đầu tiên. . . nàng là tên khất cái vô cùng bẩn thỉu co ro trong góc tường, mặt mũi đen đúa, dưới lớp xiêm y dơ bẩn thùng thình căn bản không mấy lượng thịt. Nhưng cặp mắt to sạch sẽ, ngơ ngác nhìn hấn không chút dục vọng, để lộ ra mê võng, bất giác làm hấn bị cuốn hút, cũng ngoại lệ kim ốc tàng kiều.

Về sau, hấn biết được nàng bị thương, chẳng những đối với thân thể không hề ấn tượng, liền ngay cả danh tánh cũng hoàn toàn quên rồi.

Bất quá. Đối với hấn lại là kiện chuyện tốt.

Bởi vì hấn tin tưởng, trên đời này, đại khái chỉ có mình nàng làm hấn không cảm thấy ghê tởm, mà còn nảy sinh ý nghĩ độc chiếm. Lợi dụng sự ngây thơ của nàng, trong thời gian ngắn nhất cấp tốc thành thân, đem nàng ngồi lên vị trí thiếu phu nhân Hoàng phủ bí ẩn, bất luận kẻ nào cũng không nhìn thấy bảo bối mà hấn không dễ có được.

Hấn cũng không lo sợ chim nhỏ động lòng người này sẽ tung cánh bay đi.

Không có quá khứ, nàng mặc nhiên xem hấn là thân nhân duy nhất, chỉ dựa vào hấn mà sống. Không có tên, nương tử sẽ tối thuận theo phu là hấn. Nàng tựa như cánh bướm xinh đẹp, mỏng manh chỉ có thể sống trong bàn tay bảo bọc của hấn.

Nhìn thiên hạ say ngủ trên giường, hấn nhìn không được lộ ra tà niệm ý cười.

Hấn sùng ái nhất oa nhi a.

Chịu đựng toàn thân đau nhức cùng giữa hai chân sưng tấy khó chịu, Quỳnh Dĩ chậm rãi ngồi dậy, con ngươi nhìn quanh tắm phòng sớm đã không thấy bóng người, tựa như hấn căn bản chưa từng xuất hiện. Nhưng trong không khí như có như không phảng phất mùi rượu, thân nhiên nhắc nhở nàng một hồi mãnh liệt, cuồng nhiệt đòi hỏi giữa trưa kia không phải là mộng.

Phủ thêm nhất kiện áo đơn, Quỳnh Dĩ cố lê thân thể hư nhược xuống giường đến bên cửa sổ, nhìn màn đêm huyền hoặc bên ngoài nuốt chửng cảnh vật nhuộm màu cô tịch, chỉ có ánh trăng mờ ảo cô độc như tương lai mù mịt của nàng bấy giờ, bị cái nam nhân cuồng vọng nắm ở lòng bàn tay, xem nàng như công cụ ấm giường.

Trừ bỏ bọn hạ nhân khinh thường, dù mỗi ngày đều sống trong cầm y ngọc thực, nhưng không có nghĩa nàng chấp nhận danh phận thê tử này. Bản tính quật cường của nàng sẽ không bởi vì thời không thay đổi mà dao động.

Tuy rằng phía trước vì mất trí nhớ mà đem sói trở thành người tốt đối đãi, là nàng ngay từ đầu sai lầm lớn nhất, nhưng hiện tại sửa chữa hấn là không trễ.

. Nếu không rời đi lúc này có lẽ nàng vốn không có cơ hội ly khai! Hắn mỗi đêm cuồng nhiệt yêu cầu, còn như vậy đi xuống, sớm muộn gì nàng sẽ mang thai.

Cho nên chuyện này tuyệt đối không thể trì hoãn!

Hạ quyết tâm, nàng nắm chặt nắm tay, ánh mắt kiên định, bắt đầu trù bức tranh "rời đi đại kế".

Đúng! Nàng phải rời khỏi Hoàng Phủ! Rời đi này nhà giam, cũng muốn rời đi phá hư nam nhân chỉ biết bắt nạt nàng.

"Làm sao vậy, tiểu nương tử? Đang nghĩ cái gì nhập thần như thế?"

Trầm thấp hùng hậu tiếng nói đột nhiên vang lên bên tai, làm cho đang chìm vào mộng lung mộng cảnh Quỳnh Dị giật mình.

"Không. Không có gì!" Nàng đỏ mặt, lắp bắp, nhưng ánh mắt căn bản đã hé lộ trong lòng bất an. Hoàng Phủ Lận dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chột dạ.

"Phải không? Thật sự không có chuyện gì?"

"Không. Không có!" Đôi mắt của hắn ép hỏi, Quỳnh Dị càng khẩn trương, tay nhỏ bé dùng sức giảo váy áo.

Hu hu. Nàng rõ ràng là trời không sợ đất không sợ, vì sao trước mặt hắn lại giống như con ếch nhỏ đang bị cự xà rình mò, ngay cả nói đều nói không tốt?

Nhìn ra nàng khó nén khẩn trương, Hoàng Phủ Lận rũ mắt, đến bên giường ngồi xuống, hướng nàng vẫy vẫy tay "Lại đây". Dù sợ hãi, nàng vẫn phục tùng run rẩy đến bên giường.

"Vi phu có chút việc muốn nói với nàng" Hoàng Phủ Lận âu yếm kéo nàng ngồi trên đùi hắn, như đang trêu đùa mèo con, khẽ mân mê những sợi tóc dài bóng mượt buông xõa sau lưng nàng.

"Cái gì. Chuyện gì?" Cảm giác bàn tay thô ráp không ngừng ở sau lưng dao động vỗ về, cả người buộc chặt, ngay cả thanh âm đều có chút cứng ngắt.

Phát hiện trên đùi thiên hạ tư thái, Hoàng Phủ Lận khẽ cười "Ta phải xa nhà vài ngày, muốn hay không giúp nàng mang chút bột nước hoặc trang sức trở về?"

"Người muốn đi xa nhà?" Nàng mới đánh chủ ý rời đi, hắn thế nhưng liền vừa vặn đi xa? Quỳnh Dị kinh ngạc hỏi, cảm giác sợ hãi tựa hồ chạy đến chân trời, trong lòng nảy lên không biết là mừng thầm, vẫn là bối vì hắn rời đi mất mát.

"Ân, có việc muốn tới kinh thành một chuyến" Hoàng Phủ Lận áp mặt vào suối tóc nàng ngửi ngửi "Làm sao vậy? Tiểu nương tử sẽ tưởng ta sao?"

Nếu không phải chuyện này thực khẩn cấp, hắn thật sự không muốn đi xa khi nàng còn chưa có thai, điều này làm hắn có điểm lo lắng.

Đôi mắt tối sầm lại, Hoàng Phủ Lận xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đối diện hắn, bướng bỉnh muốn biết đáp án "Người sẽ tưởng ta sao, tiểu nương tử?"

Ngữ khí cường ngạnh, Quỳnh Dị biết hắn không dễ buông tha nếu nàng chưa cho hắn câu trả lời. Ma xui quỷ khiến, nàng chủ động hôn lên môi mỏng đang khẽ nhếch.

Bị hành động bất ngờ làm kinh sợ, Hoàng Phủ Lận mừng rỡ ôm chặt nàng, hơi thở ấm áp hơi dồn dập xuy phát ở trên mặt hắn, lòng tham muốn nàng phải ưng thuận hứa hẹn.

"Ngoan, tiểu nương tử, không cần chỉ hôn ta, nói nàng sẽ tưởng ta, ừ?"

Quỳnh Dị ửng đỏ, e lệ tưởng quay đầu lẩn tránh, lại bị hắn cứng rắn ép buộc nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Như vậy liền đỏ mặt? Thành thân hơn một tháng, thế nào vẫn xấu hổ đâu?" Hắn sủng nịch cười, dụ dỗ nói "Nói mau nàng sẽ tưởng ta, tiểu nương tử đáng yêu."

Cổ nhân không phải đều tuân thủ lễ giáo, không nói chuyện yêu đương sao? Như thế nào hắn luôn muốn nàng nói này đó ngượng ngùng a?

"Đã quên giáo huấn giữa trưa hôm nay sao?" Hắn xem như vô ý nhắc tới, làm cả người nàng lại buộc chặt đứng lên "Ngoan ngoan nói ra, mới không để cho vi phu cảm tức, hiểu không?"

Quá đáng! Hắn làm sao luôn lấy loại sự tình này uy hiếp nàng? Có tính mỗi lần đều phải ngoan ngoãn thuận theo ý hắn.

Dù trong lòng bất mãn, nhưng trước uy hiếp trắng trợn, Quỳnh Dị nhỏ giọng nói:

"Ta. Ta sẽ tưởng người."

"Lớn tiếng một chút."

"Ta. Ta sẽ tưởng người."

"Tưởng như thế nào, ân?"

Chiếm được trả lời mong muốn nhưng Hoàng Phủ Lận vẫn chưa tận hứng, càng ác ý ép hỏi "Là miệng nhỏ trêu mếu trêu người này gọi tên vi phu hay đôi thùy quang long lạnh này nức nở tưởng niệm?" Ngực khí mềm nhẹ như nước, nhưng ánh mắt lại tràn ngập khí phách, không tha nàng tránh né "Quan trọng hơn là, có thể hay không tại này sân lý, ngoan ngoãn đợi vi phu trở về?" Hắn sẽ không phát hiện cái gì chứ? Quỳnh Dĩ đột nhiên cả kinh, kiều nhỏ thân mình phát run lợi hại.

Phản ứng của nàng làm Hoàng Phủ Lận nổi lên nghi ngờ "Như thế nào? Chẳng lẽ. Nàng muốn rời đi?"

"Không. Không có." Nàng vội vã phủ nhận, sắc mặt nháy mắt trắng xanh "Ta cái gì đều không nhớ, trừ bỏ nơi này, còn có thể đi chỗ nào đâu?"

Dưới tình thế cấp bách, nàng vội vã lấy cớ, hi vọng lý do dứt sẻo này có thể tắc trách đi qua. Hoàng Phủ Lận trong mắt âm kinh nhất thời biến mất. Xác thực, một cái thiếu nữ mất trí nhớ rời đi nơi này căn bản là không thể sinh tồn.

Có lẽ là hắn đa tâm.

Chính là. Trong lòng ngực loáng thoáng bất an? Thật sự là hắn đa tâm sao?

Sự thật chứng minh, ngay đêm hắn rời đi, một thân ảnh kiều nhỏ mặc nam trang thùng thình công "công cụ chạy trốn" thừa dịp thủ vệ thay ca vụng trộm "thoát đi đại kế" ra ngoài từ cửa sau. Nếu mới chạy trốn vài ngày lại bị Hoàng Phủ Lận tóm trở về. . . . Thiên! Chỉ tưởng tượng đã làm lòng tơ thẳng kiên.

Căn cứ tiểu thuyết cùng phim truyền hình đã xem qua, chẳng những trong phòng "gom" đại thù lao, theo nô tài trong phòng "mượn" nam trang, thậm chí tới phòng bếp lấy nhọ bôi đen mặt, thừa dịp Thiên minh hắc ám thoát đi Hoàng Phủ.

Vất vả chạy tới góc đường, Quỳnh Dĩ quay đầu nhìn địa phương thu lưu mình hơn tháng nay. Sâu sắc đắm chìm trong trí nhớ với một cái trượng phu trói chặt cả đời, bị dường trong nhà cao cửa rộng, nàng xóc lại hành lý không quay đầu lại chạy về phố xá ồn ào.

Không bao giờ nữa quay đầu.

Hoàng Phủ Lận vừa về lập tức phát hiện không khí khác thường, không biết bọn hạ nhân che giấu cái gì. Bất quá hắn vô ý truy cứu, bởi vì cách biệt nhiều ngày, hắn cực kỳ tưởng niệm thân ảnh kiều nhỏ, trắng trẻo vận vạt rên rĩ trong lòng.

Trên mặt lộ vẻ sung sướng, cầm trong tay son phấn bột nước đang thịnh hành tại kinh thành, trong lòng còn có trang sức vì nàng đặt làm, Hoàng Phủ Lận cười dài sai bước tới sân.

Nhưng, hắn ở toàn bộ sân lý tìm kiếm một vòng, sắc mặt ngày càng âm trầm đáng sợ.

Quả nhiên thiên hạ luôn sợ hãi trong lòng hắn đánh chủ ý rời đi!

Lóe ra tức giận, hắn ngồi ngay ngắn ở tiền thính, xem trước mặt đám nô bộc run lấy bầy, tuy nồng đậm tức giận, vẫn tính trước hết nghe bọn họ giải thích.

"Lớn như vậy một người thế nhưng vô tung vô ảnh biến mất? Trần tổng quản, một đám các người ngay cả thiếu phu nhân đều chiếu cố không tốt, còn có công dụng gì?" Đen ám con người đảo qua khắp tiền thính, khó có thể khắc chế tức giận hắn thất thủ bóp nát tay vịn chiếc ghế hồng côi.

"Thiếu. Thiếu gia. Thiếu phu nhân thoát nhìn ôn nhu yếu đuối, già mà không nghĩ đến. Nàng hội tiêu thất." Trần tổng quản run rẩy ứng nói, sợ cái thân già của lão cũng giống chiếc ghế, bị chủ tử thịnh nộ bóp nát.

"Không tưởng được?" Hoàng Phủ Lận mắt lạnh nhú lại "Nếu cái gì đều có thể cho người nghĩ đến, kia hôm nay chủ tử liền thay đổi người làm."

"Thiếu phu nhân là lúc nào không thấy?" Hắn xuất môn bất quá ngăn ngừa mấy ngày, nếu là biến mất thời gian không lâu, hắn là chạy không xa.

"Này." Trần tổng quản ấp úng, sợ chính mình đáp lời sẽ bị chủ tử một chương chém thành hai nửa.

Nhìn bộ dáng hắn, Hoàng Phủ Lận giận dữ "Ngay cả nói đều nói không được, lưu người là dụng ý gì!"

"Già mà biết sai! Già mà biết sai! Thiếu phu nhân là ở thiếu gia rồi đi hôm sau không thấy" Trần tổng quản không ngừng dập đầu, tranh thủ đáp án nói ra.

Hoàng Phủ Lận nghe đến, cuồng phong gió bão lợi hại hơn, cắn răng gần từng tiếng "Hôm sau ta đi? Vậy tại sao không ai báo cho ta biết?"

Nghe được kia băng hàn tiếng nói rất giống Diêm La đòi mạng, Trần tổng quản liên tục dập đầu "Thiếu gia. . . . vì thiếu phu nhân nhất định chạy không xa, cho nên. cho nên." Hắn e ngại không dám nói thêm gì nữa.

Không dám nói, hần thay hần nói "Cho nên tự chủ trương trước đem sự tình ẩn xuống, tưởng trước khi ta trở về sẽ tìm được nhân phải không?"

"Dạ! Dạ! Thiếu gia anh minh!"

"Người đâu?" Hần âm trầm hỏi "Người tự chủ trương, hiện tại tìm được thiếu phu nhân?"

"Là. Là già nô hành sự bất lực!" Trần tổng quản cúi thấp đầu, không dám nhìn Hoàng Phủ Lận lúc này tựa như Tu La lạnh lùng một loại.

"Ta không muốn nhiều chuyện!" Hoàng Phủ Lận phất tay áo giận dữ "Dẫn người đi tìm cho ta! Nếu tìm không thấy." Hần gọi lên một chút cười khê, sát khí cuộn cuộn.

Không dám nghe hoàn hậu quả thế thảm như thế nào, Trần tổng quản cơ hồ dùng cả tứ chi ra tiền thính, chỉ sợ chậm một chút lập tức sẽ bị chủ tử bỏ làm củi đốt.

Nhìn nô tài cõng xuất khỏi tầm mắt, Hoàng Phủ Lận ánh mắt cuồng bạo, thì thầm "Tiểu nương tử, tận lực chạy đi! Một khi bị ta bắt được. Kết cục, ta sẽ hảo hảo nói cho nàng."

Trái ngược với cảnh long trời lở đất tại Hoàng Phủ gia, Quỳnh Dị như chim yến thoát ly lồng son tiêu dao khoái hoạt. Không ai có thể nghĩ ngờ tiểu thiếu gia tuần tú, lịch sự, nhân nhã bước chậm chính là kiêu thế Hoàng Phủ Lận giấu ở khuê phòng.

"Trốn ra rồi, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?" Quỳnh Dị chau mày suy nghĩ.

Sau khi ra khỏi Hoàng Phủ gia, mấy ngày nay nàng mới có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, như: Hi Dung và Mạt Trùng cùng nàng lên núi hiện tại làm sao? Cùng nàng đi qua thời không hay ở lại thế giới hiện đại? Mặt khác, phải tìm công việc, bằng không xài hết bạc trên người thì không phải trở thành đầu đường khất cái, chính là ngoan ngoãn quay về Hoàng Phủ gia, mặc kệ cái nào cũng không phải kết quả nàng muốn.

Bất quá. Nàng không có thể lực, rốt cuộc việc gì chỉ cần động não có thể kiếm được tiền, tốt nhất còn cung cấp ăn ở.

Góc đường trên tường hé ra hồng giấy, làm nàng bỗng nhiên trước mắt sáng ngời.

Ha ha, thật là trong cái rủi có cái may, người nghèo cùng đường cũng sẽ gặp may thôi! Vừa mới nói, cơ hội không phải đến đây! Đắc ý kéo xuống hồng giấy, Quỳnh Dị nghênh ngang hướng cửa hàng đi tới.

Hừ hừ, Hoàng Phủ Lận tên kia nghĩ Quỳnh Dị này không có hần sẽ sống không nổi sao, nàng liền càng muốn sống được hảo hảo, cho hần biết nàng không phải loại nữ nhân ngày đêm chờ hần sủng hạnh. Quỳnh Dị, bắt đầu làm việc thôi!

"Tìm không thấy?" Tiếng rít rọt cuộc không cách nào nhìn được dẫn lại tuôn ra lửa giận, đã mấy ngày trôi qua, lời thôi lếch thếch Hoàng Phủ Lận tàn mát ra Tu La một loại hơi thở đáng sợ "Phế vật! Một đám phế vật!"

Nhìn đến bàn gỗ bị chủ tử thuận tay phá hủy, đám nô bộc đến thờ cũng không dám thờ, run run quỳ gối chờ mệnh lệnh.

"Lại tìm cho ta, nàng nhất định còn tại thành Dương Châu, nếu không thấy. Các người biết sẽ có cái gì hậu quả."

"Dạ, thiếu gia, chúng ta. Chúng ta nhất định."

Đem chén rượu trong tay hung hăng ném, hần chậm rãi nhìn đám nô tài vô dụng còn lại "Không cút cho ta!"

"Lập tức cút. Lập tức. . . !" Thanh âm không đều, chỉ kém tới mức chưa tè ra quần, bọn hạ nhân vội vàng dùng cả tay lẫn chân ra ngoài.

Âm u nhìn bọn họ thoát đi, Hoàng Phủ Lận tóc dài rối tung trầm thấp làm bầm, ngữ khí cuồng nộ "Tiểu nương tử. Đi nơi nào rồi? Chỉ cần nàng trở về, vi phu nhất định sẽ hảo hảo yêu thương."

Nói xong, khoe miệng gọi lên một chút tà nịnh cười, như ác ma lập thế làm người ta sợ hãi.

Cùng thời gian, đang ở khách điểm thu thập hành lý Quỳnh Dị bỗng nhiên rùng mình một cái.

Ách. Thời tiết thay đổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Campham

Chương 3

Lệ Vũ Phuong Lâm đối gác cao, tân trang tươi đẹp khuynh thành chất bản;

Ảnh hộ ngưng kiều chột không tiến, ra duy hàm thái cười đón chào.

Yêu cơ mặt tựa hoa hợp lộ, ngọc thụ lưu quang chiếu hậu đình;

Hoa nở hoa tàn không dài lâu, roi hồng đầy đất về tịch trung!

—— ngọc thụ Hậu Đình Hoa • Trần hậu chúa

"Ha ha." ngồi giữa hai nữ tử Quỳnh Dĩ ngây ngô cười, xung quanh mọi người ồn ào, đêm nay nàng uống cạn không biết bao nhiêu tửu.

Sáng sớm, Quỳnh Dĩ ru rú trong phòng giấy bàn tính, đột nhiên nghe tiếng phòng bên cạnh xì xào bàn tán. Lòng hiếu kỳ điều khiển, nàng tro mặt len lén lại gần "Các vị đại ca đang nói gì a, có không cho tiểu đệ cùng tham gia?"

"Quỳnh huynh đệ, nhìn người tuổi còn trẻ khẩu vị không có như vậy quá mặn đi?" Một người không đứng đắn cười nói

"Đi một chút đi, cùng mọi người đến Vạn Hương lâu!"

"Vạn hương lâu?" Nàng lặp lại, không phải là.

"Quỳnh huynh đệ, Vạn Hương lâu nổi tiếng nhất Dương Châu, bên trong chẳng những mỹ nữ thướt tha như vân, ngay cả rượu đều là nhất đẳng thượng hạng." Những người khác không ngừng gật gù phụ họa.

"Khó được hôm nay chủ tử phát lương, muốn hay không cùng chúng ta đi kiến thức?"

Vạn Hương lâu hẳn là thanh lâu đi! Quỳnh Dĩ trong mắt toát ra vẻ chờ mong quang mang.

Oa, thanh lâu! Trong kịch cổ trang bố trí xa hoa, toàn bộ cảnh tượng mộng ảo đến không được hảo địa phương, khó có cơ hội xem tận mắt, nàng làm sao có thể bỏ qua? Nàng vội vã đáp lời "Tốt, tốt, tiểu đệ cũng tương kiến thức một chút, khai mở nhãn giới!"

"Không thể tưởng Quỳnh huynh đệ tuổi còn trẻ cũng mưu cầu danh lợi đạo này" Cái khác quần sự cười trêu.

Lúc này, sau khi say bí tỉ, một đám người tan tác như ong vỡ tổ, căn bản không chú ý say mê ngã vào một bên, lộ ra tiểu nữ nhi kiều thái.

Nàng hỗn loạn tiêu sái ra khỏi phòng, muốn ra ngoài hít thở không khí, bỗng nhiên một trận âm ỉ truyền đến, làm cho nàng theo bản năng hướng hành lang nhìn nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy hai đại nam nhân đang cùng một nữ tử dăng co, tựa hồ tranh chấp cái gì.

Trong đó nữ tử thoát nhìn giống như. Mạt Trùng? Quỳnh Dĩ đột nhiên mở to hai mắt, lung lay thoáng động vọt tới bên nữ tử, giữ chặt cánh tay của nàng kích động hỏi "Mạt Trùng? Là Mạt Trùng sao?"

Mạt Trùng kinh ngạc xoay đầu, đồng dạng khó nén kích động hô "Quỳnh Dĩ? Thiên! Người cũng ở nơi này!"

"Tiểu tử, người nhận thức nàng?" Một bên nam nhân lập tức chuyển đầu mâu hướng Quỳnh Dĩ "Mau đem tiền lấy ra, bà chị này vừa hất chúng ta một thân rượu, còn động thủ tát chúng ta, lão tử không nghĩ lại cùng nàng nào loạn đi xuống, chỉ cần người thay nàng thưởng tiền đồ phải thượng quan phủ lý luận."

"Ta thay nàng bồi đền, bao nhiêu?" Quỳnh Dĩ vội vàng xuất ra túi tiền trực tiếp trả thù lao, sau đó lúi lét kéo Mạt Trùng rất nhanh rời đi chỗ thị phi này.

Hai tiểu nữ nhân vội vàng chạy ra Vạn Hương lâu, thẳng đến phòng trọ của Quỳnh Dĩ mới an tâm ngồi xuống thở gấp.

"Mạc Trùng, nguyên lai người cũng rơi xuống!" Quỳnh Dĩ kích động hai tay liên tiếp run run "Ta còn tưởng rằng. Đời này sẽ không thấy các người nữa!"

"Ta cũng vậy!" Mạt Trùng hốc mắt rung rung nhìn nàng

"Ta còn tưởng chỉ có ta một người đến nơi đây, không nghĩ tới."

Hai tiểu nữ nhân ôm nhau khóc rống, sau đó bắt đầu kể lại từng chút sự kiện. . .

.....
Cảm xúc kích động thoáng bình phục, hai người cũng hiểu biết tình cảnh đối phương.

Mặt Trùng mở to hai mắt, nhìn không được hỏi "Cho nên. Gần nhất Dương Châu lý muốn tìm Hoàng Phủ thiếu phu nhân. Chính là người?"

"Đúng vậy a!" Quỳnh Dị cười khổ trả lời.

Nàng vừa ra Hoàng Phủ gia, mới biết được "hương danh" Dương Châu tam quái, Hoàng Phủ Lận là bài danh nhất quái.

Điều này quên đi, nàng nghĩ việc xấu trong nhà không nên để thế gian bàn tán, đối với chuyện nàng biến mất, hần hần hội mở một mắt, nhắm một mắt áp chế.

Không nghĩ tới. Hần thế nhưng giống như truy nã phạm nhân, bỏ cáo tìm kiếm nàng khắp thành Dương Châu, còn treo thưởng ngân lượng cực lớn!

Hần không phải ghét nhất nữ nhân sao? Nàng chạy, đối hần mà nói hần là hời hợt, vì sao lại khổ tâm tìm nàng? Khiến nàng trước khi xuất môn phải cải trang thật kỹ, để tránh dọc đường bỗng nhiên bị người chớp tới lĩnh thưởng.

"Quỳnh Dị, người thật sự không có ý định trở về Hoàng Phủ gia hả?" Ánh mắt lo lắng, Mặt Trùng hỏi nghi vấn trong lòng.

Quỳnh Dị trong khoảng thời gian ngắn không thể trả lời.

Không trở về sao? Mỗi ngày buổi tối nàng đều tự hỏi chính mình. Hần chán ghét nữ nhân nhưng lại cưới nàng.

Hần không đem nữ nhân để vào mắt, nhưng lại đánh trống khua chiêng tìm nàng. Hành vi của hần làm cho nàng tâm trí rối loạn.

Buồn rầu cảm lược chải tóc, thủy mâu nhiễm lên lưỡng lự "Ta không biết. Mặt Trùng, người cảm thấy ta nên trở về sao?" Nàng bây giờ. . .

"Không phải nói hần đối với người cực kì bá đạo sao, trở về làm gì?" Mặt Trùng lặp lại oán giận của nàng.

"Kỳ thật. Hần cũng không thực bá đạo, một số việc hần sẽ để ta làm chủ." Quỳnh Dị nhỏ giọng thay hần biện giải, hoàn toàn quên những lời này là chính mình vừa nói.

Mặt Trùng tiếp tục cổ xúy nàng rời đi "Người không phải nói hần đem người trở thành thành công cụ ảm giường, loại nam nhân khinh thường nữ nhân không cần luyện tức!"

"Hần. Hần chỉ chán ghét nữ nhân. Hần không phải thật sự đem ta trở thành công cụ ảm giường." Quỳnh Dị không tự chủ tiếp tục phản bác, không muốn làm cho Hoàng Phủ Lận bị phê phán như thế khó nghe, cho dù những lời này đều là nàng lúc trước oán giận.

"Cho nên?" Mặt Trùng sắc bén nhìn nàng "Ta nói một câu người đều thay hần phản bác, kỳ thật người căn bản là muốn trở về bên người Hoàng Phủ Lận đi?"

"Ta. Ta không biết." Quỳnh Dị buồn rầu phân vân.

Trở về sao? Vừa nghĩ đối mặt với sự tức giận đáng sợ của hần, nàng co đầu rút cổ.

Không quay về sao? Nhưng thân ảnh của hần lại không ngừng xuất hiện, dày vò nàng ăn không ngon ngủ không yên.

"Quên đi, trước không cần tưởng!" Lắc đầu, ném chuyện đáng ghét ra sau đầu.

Quỳnh Dị cẩn thận đánh giá bạn tốt. Trâm cài thoát nhìn có chút quý báu, xiêm y xanh nhạt màu sắc tinh xảo, tựa như nàng ở Hoàng Phủ gia lúc trước "Mặt trùng, cái kia Đô thiếu gia đối với người không sai biệt! Mặc dù gốc tử..." nàng vội che miệng, thầm mắng mình loạn ngữ.

"Không quan hệ! Đô gia gốc tử, thành Dương Châu mọi người đều biết!" Mặt Trùng hé miệng cười "Bất quá. Hần đối đãi ta giống như chiếu cố bảo bối."

"Vậy sao người hôm nay tới Vạn Hương lâu, Đô thiếu gia không sợ người gặp chuyện không may sao?"

Mặt Trùng thè lưỡi, ngượng ngùng cười nói "Là ta nghĩ đến đi nhìn một chút! Khó được xuyên tới cổ đại, không nhìn xem sao được, hơn nữa. Tuần sau ta sẽ cùng hần thành thân, ta nghĩ học chút kinh nghiệm, đêm tân hôn hai người ôm chăn bông tình khiết nói chuyện phiếm, vậy thì xong rồi!"

"Thành thân?" Quỳnh Dị sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên "Người gả Đô gia cái kia thiếu gia, Dương Châu nhị quái?"

"Hi hi, Đúng vậy a!" Mặt Trùng cười thừa nhận, chậm rãi uống trà nhuận hầu.

"Nhưng là. Cái kia thiếu gia không phải. Không phải." Quỳnh Dị lắp bắp, nói không nên lời.

"Ta biết. Đồn đãi hấn hi nộ vô thường, mắt húng có thể kê đơn độc chết lão bà, đúng không?" Mạt Trùng trấn an bạn tốt, vô hại tươi cười

"Nếu nữ nhân khác gả cho hấn, khả năng vài ngày sẽ giống đồn đãi, bị hấn thí nghiệm đùa chết, nhưng ta không giống."

"Như thế nào không giống?" Quỳnh Dĩ nhin không được tò mò hỏi.

Mạt Trùng vẫy vẫy tay, muốn nàng đưa lỗ tai lại đây, thần bí nói.

Quỳnh Dĩ mắt mở lớn, bất khả tư nghị nhìn nàng "Ngươi Như vậy thật sự hiệu quả sao?"

"Ha ha, hữu hiệu!" Dương Châu nhị quái không phải đùa nàng bảo gì nghe náy sao? Mạt Trùng tràn đầy tự tin nói.

"Thật sự? Chỉ giáo ta một chút!" Quỳnh Dĩ hứng thú bị khơi mào, trong mắt lóe sáng quang mang.

"Không thành vấn đề!" Đắm chìm trong vui sướng, Quỳnh Dĩ không biết này là dấu hiệu yên tĩnh trước cơn bão.

Dương Châu không chỉ cảnh vật hữu tình, non xanh nước biếc dập diu tài tử giai nhân, mà còn nổi tiếng với chất thủy tinh khiết, ngọt ngào.

Rượu Dương Châu cũng đặc biệt hương. Nhất là Hoàng Phủ gia lấy nhưỡng rượu lập nghiệp, từ cống phẩm cho triều đình đến tửu lâu bình thường đều dùng rượu Hoàng phủ.

Gia nghiệp khổng lồ, Hoàng Phủ Lận hàng tháng cố định tuần tra. Hôm nay, vừa vặn là ngày Hoàng thiếu đến phẩm hương xưởng rượu tuần tra.

Trong màn trướng, quân sự đứng vững ngay cả đại khí cũng không dám thở gấp, sợ chọc giận nhân do thiếu phu nhân rời nhà mà trở nên âm tình bất định.

"Hồ đồ" Hoàng Phủ Lận lật xem sổ sách "Các ngươi quân sự chính là làm ra loại này không minh bạch sổ sách đem tới ta xem sao?" Mọi người nom nớp lo sợ, ngay cả sách cũng không dám kiểm, cúi đầu đợi chủ tử tiếp tục huấn thị.

Lại mở một sổ con, Hoàng Phủ Lận trầm mặc xem từng tờ từng tờ, không khí đông lạnh bỗng nhiên đình trệ, sở hữu mọi người sợ tới mức tim thiếu chút nữa ngừng đập.

"Này. . . . Là ai làm?" Hoàng Phủ Lận ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét về một loạt nhân đứng phía dưới, trầm giọng hỏi.

"Là Quỳnh Dĩ" Quân sự bí mật bị mọi người đẩy ra làm vật hi sinh, vừa sát trên trán mồ hôi lạnh vừa cẩn thận trả lời.

"Quỳnh Dĩ?" Hoàng Phủ Lận cau mày lại hỏi lại.

"Thiếu gia, hấn là quân sự mới tới mấy ngày trước, cho nên ngại. . . . khả năng không biết." Bên ngoài rõ ràng thiên cao quá đình nóng như thiêu đốt, lão quân sự lại lạnh cả người.

"Người đâu?" Hấn quét qua một đám cúi đầu, tất cả đều có chút quen.

Lão quân sự quay đầu nhìn, phát giác tuổi trẻ quân sự không có trong đám người, thân mình càng thêm run lắc dữ dội "Hấn. . . Không ở nơi này. . . . Đại khái. . . Đại khái. . . Ngủ trẻ. . ."

"Ngủ trẻ?" Hoàng Phủ Lận không có lớn tiếng mắng, ngược lại thân nhiên nhủ mảy "Vô phương, gọi hấn lại đây." Nói xong, hấn tiếp tục nhìn trên tay sổ con liệt kê rõ ràng, chữ viết tỉ mỉ tinh tế, khó được lộ ra hiếm hoi tươi cười. Có lẽ tân quân sự này là cái nhân tài. . . .

"Lão quân sự, chuyện gì gấp như lửa thiêu mong vậy?" Quỳnh Dĩ vội vàng mặc nam trang, qua loa rửa mặt chải đầu, bước ra cửa đã bị lão quân sự nóng vội lôi kéo chạy đi.

"Quỳnh tiểu tử, hôm nay chủ tử đến đây tuần tra, điểm danh muốn gặp ngươi!" Lão quân sự lòng nóng như lửa đốt lôi kéo nàng, sợ chậm một bước, lửa giận sẽ phát đến trên người hấn.

"Gặp ta?" Quỳnh Dĩ khó hiểu "Gặp ta làm cái gì?"

Chủ tử sao có thể đột nhiên triệu kiến cái quân sự nhỏ không trọng yếu như nàng?

"Ngươi gặp chủ tử rồi biết!" bỏ lại những lời này, lão quân sự không nói thêm lời nào nữa.

Tiến vào, thấy nam nhân ngồi ở giữa sảnh đường, Quỳnh Dĩ chỉ có một ý niệm trong đầu: nàng tuyệt đối đáng chết!

Cùng lúc nàng xoay người muốn chạy, Hoàng Phủ Lận cũng đã thấy nàng, hơn nữa bay nhanh tới trước mặt nàng, không cho nàng lần nữa biến mất.

"Còn muốn chạy?" Hấn thô lỗ xiết mạnh làm cổ tay mảnh khảnh trắng nõn hấn lên dấu vết đỏ thẫm "Nàng muốn đi nơi nào?"

"Đau quá!" Quỳnh Dĩ kêu rên, giãy giụa thoát ly nắm giữ.

"Hoàng Phủ Lận, ngươi làm ta đau!" Nghe được giọng nói nũng nịu, lực đạo hơi thả lỏng, mặc kệ những ánh mắt kinh ngạc tò mò, hắn một đường lôi kéo nàng ngồi xuống.

Về phần tiểu nương tử. Hắn cười lạnh, cứ chờ hồi phủ. !

Lão quân sự thấy chủ tử lôi kéo Quỳnh tiểu tử nhất thời sững sờ tại chỗ, quên mất phải phản ứng như thế nào.

"Ta nói đem người dẫn tới, ngươi không nghe sao?" Hoàng Phủ Lận không hề giận hỏi.

"Cái kia." Quỳnh Dĩ kéo kéo tay áo hắn, thuyết minh nguyên nhân lão quân sự sững sờ

"Là ta. Quân sự mới tới."

Hoàng Phủ Lận chậm rãi cúi đầu, ánh mắt sắc bén, báo hiệu mưa gió sắp đến "Ngươi vừa nói cái gì?"

Nàng nhin không được nuốt nuốt nước miếng, gian nan lặp lại "Ta nói.Ta là quân sự mới tới."

Sợ hắn còn chưa tin, nàng lôi kéo nam trang trên người, bày ra bản tính tùy thân.

"Ngươi là tân quân sự?" Tiếng nói mềm nhẹ bất khả tư nghị lại làm Quỳnh Dĩ sợ càng lợi hại.

Hu hu hu. Rất nghĩ trốn, rất nghĩ trốn. Hắn thật khủng khiếp a. Mặt nhăn như mướp đắng, nàng trong lòng khóc thét, chỉ có thể liên tiếp gật đầu.

"Tốt lắm" Hắn cười nhẹ gật đầu, chỉ có nàng nhìn thấy nét ngoan lệ trong mắt hắn "Quỳnh Dĩ là tên ngươi?"

"Là. Là tên của ta."

"Thực sự?" Hắn mắt nhú lại, tiếp tục truy vấn.

"Ân, vốn là. Không đúng, không đúng, không phải tên của ta!" Nàng bỗng nhiên cả kinh, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Hoàng Phủ Lận cười yếu ớt nâng khuôn mặt bầu bĩnh đầy chột dạ, lời nói mười phần uy hiếp "Không phải? Nếu nói dối vì phu sẽ phi thường tức giận nha!"

"Là. Là." Quỳnh Dĩ hoảng sợ, đánh chết nàng cũng không dám nói dối thêm câu nào.

Nghe được trả lời của nàng, hắn phức tạp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ "Ngươi. Nhớ thân thể của ngươi rồi hả?"

"Ách. Ừ." Có cái gì không đúng sao? Quỳnh Dĩ nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn nhấp nhanh môi mỏng, không nói một câu, không để ý kháng nghị của nàng trực tiếp đem nàng ôm ngang, tự mình đi ra cửa. Lưu lại đám người ngờ ngác xem kịch, không rõ ràng lắm trạng huống, sau đó.

. Dương Châu nhất quái không thương nữ nhân yêu nam nhân!!

Sự tình hôm đó trở thành đề tài bông tay lan khắp các tử lâu, cửa hàng. . . thành Dương Châu lúc trà dư tửu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Editor: Campham

Chương 4:

"Hoàng Phủ Lận, ngươi làm cái gì? Phóng ta xuống!"

Quỳnh Dĩ âm ỉ náo loạn, lại chỉ đối lấy nam nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm, cuối cùng nàng chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng.

Sau một lúc lâu.....

"Phóng ta xuống, ta chính mình đi" Nàng sợ hãi lôi kéo tay áo của hắn, không dám lại lộn xộn, chỉ cầu không bị hắn ôm vào trong ngực giống như chim quý thú lạ cấp người qua đường tò mò nhìn.

Lửa giận bốc lên "Đợi lát nữa trở lại phủ, còn nhiều cơ hội cho nàng lên tiếng..... nhất là trên giường." Hắn ý xấu hổ thương một câu, vừa lòng nhìn thiên hạ trong lòng mặt như táo chín, cũng trở nên im lặng rất nhiều.

Quỳnh Dĩ giận mà không dám nói, ngậm chặt quai hàm làm cho hắn một đường ôm trở về, nàng không khỏi xấu hổ nhắm nghiền chôn mặt trong lòng hắn tránh né ánh mắt chỉ trích trên đường.

Thật vất vả, Hoàng Phủ Lận rốt cục đem nàng thả xuống dưới, nàng định thần nhìn lên phát giác đã trở lại Hoàng Phủ gia.

"Đi, đêm này xiêm y đổi đi." Nhìn nam trang chường mắt hắn thần nhiên hạ lệnh.

"Nha" Quỳnh Dĩ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn bất động, không ngừng liếc trộm hắn.

"Còn không đổi? Là muốn ta động thủ giúp nàng đổi?" Hoàng Phủ Lận cười lạnh đến gần.

Nàng sợ hắn thật sự tự mình động, lui lại mấy bước "Không phải..... Ngươi..... Ngươi xoay người sang chỗ khác đi? Như vậy ta mới có thể đổi....."

Hoàng Phủ Lận chẳng những không xoay người, còn tiếp cận nàng gần hơn, đến mức mùi rượu trên người hắn phản phát vây quanh nàng.

"Đổi ngay trước mặt ta" Hắn không nghe nàng biện hộ "Thật sự là nàng muốn ta giúp nàng đổi? Vì phu rất vui cam nguyện hầu hạ."

"Ta..... Chính mình đổi" Quỳnh Dĩ xấu hổ vội vàng quay lưng lại, ba chân bốn cẳng đổi y phục lấy ra từ ngăn tủ. Nam nhân vẫn như cũ nghiện khi dễ nàng trở thành lạc thú! Nàng một bên đổi y phục, một bên thì thầm trong lòng.

Đổi xong, nàng khẩn trương xoay người, chống lại cặp con ngươi đen sâu không lường được, trái tim bỗng nhiên hung hăng rung động. Hắn..... vì sao hắn nhìn nàng như vậy?

Như vậy chuyên chú, như vậy thâm tình, rất giống..... nam nhân vật chính thâm tình chân thành trong phim thần tượng, làm nàng chột dạ không dám nhìn thẳng.

"Lại đây" Hoàng Phủ Lận nhìn y phục vàng nhạt, khó được ôn nhu kêu. Quỳnh Dĩ ngoan ngoãn đến trước mặt hắn, nhìn hắn từ trong lòng lấy ra kim trâm điểm tuyết Diệp nhi ngũ sắc nhẹ nhàng lay động, yêu thương cài lên búi tóc đen nhánh như bướm nhỏ bị hương hoa cuốn hút tìm đến luyện tiếu vỗ cánh, sau đó lại xuất ra vòng cổ trân châu màu tím nhạt, từng khỏa tròn mịn không tỳ vết vô cùng trân quý, cung chiều đeo lên cổ nàng.

"Thích không?" Hoàng Phủ Lận vuốt ve sợi tóc thường thức "Đây là ta theo kinh thành mang về cho nàng."

"Thích. Nhưng là....." Bản tính "người nghèo" phát tác, nàng nhẹn không được hỏi "Này không ít ngân lượng đi? Làm gì như vậy tiêu, ta lại không thường mang mấy thứ này."

"Mặc kệ tốn bao nhiêu ngân lượng đều không sao cả" Hắn ôn nhu thì thầm bên tai nàng "Chỉ cần mấy thứ này có thể đem nàng khóa trong lòng ta, cho nàng không có biện pháp thoát đi."

Nói xong, dùng sức ờ cổ trắng nõn lưu lại ấn ký thuộc về hắn. Hắn muốn nắm giữ nàng bất chấp biện pháp, hoặc phải phí bao nhiêu ngân lượng, hắn tuyệt không làm tiểu nương tử trần quý lần nữa bay đi! Hoàng Phủ Lận nhìn dấu hôn trên cổ vừa lòng tà nhếch cười.

Bất chấp ngửa ngáy trên cổ truyền đến, Quỳnh Dĩ vừa sợ vừa giận nhìn hắn "Ngươi có ý tứ gì? Ta không phải vật độc chiếm của ngươi, ngươi không thể đem ta nhốt tại nơi này!"

Hoàng Phủ Lận nở nụ cười, vẻ mặt tràn ngập biến hoá kỳ lạ "Ngươi đương nhiên không phải của ta độc chiếm, ngươi là tiểu nương tử vô cùng đáng yêu của ta a!"

"Ngươi..... Ngươi vì sao phải làm như vậy?" Nàng không thể tin hỏi. Trời ạ! Hoàng Phủ Lận trước đây khoa trương như vậy sao? Hắn nhiều lắm là bá đạo một chút, cổ chấp một chút, nhưng chưa từng giống bây giờ tràn ngập hơi thở ma quỷ, cả người giống như Satan đi ra từ địa ngục.

"Vì sao?" Hắn khẽ miết da thịt trắng nõn, rút ra kim trâm cài trên sóng tóc "Nàng nhớ quá khứ, không phải sao?"

"Kia thì sao?" Nàng cau mày, không hiểu ý tứ của hắn.

"Với ta mà nói..... Một tiểu nương tử không có tên, mạnh hơn một cái có thể thay ta trông nom cửa hàng, tên là Quỳnh Dĩ nữ tử, hiểu không?" Cát giấu thật kỹ không cho nhân nhìn thấy nàng, thậm chí không cho nàng tiếp xúc bất kỳ tin tức gì bên ngoài, chính là không muốn nàng nhớ tới quá khứ.

Cố tình..... Nàng đã nghĩ tới, nhưng lại to gan lớn mật trốn đi!

Ánh mắt Hoàng Phủ Lận tối sầm, bàn tay thô ráp nháy mắt xé nát y phục trên người nàng.

"Ai nha! Ngươi làm cái gì? Ta mới vừa đổi" nín giữ y phục bị giày xéo, Quỳnh Dĩ nhìn không được oán giận hành động của hắn.

"Buông tay!" Hắn trầm thấp ra lệnh. Người trước mắt cầm giữ y phục, làm hắn không có biện pháp dòm ngó đáng người mạn diêu.

"Không cần!" Nếu buông tay nàng sẽ bị xem sạch bách! Cho dù y phục bị hư hao như vậy, nàng cũng liều chết lôi kéo không buông! Quỳnh Dĩ quả quyết cự tuyệt.

Hắn một bước tới gần, không hề báo động trước khiêng nàng lên vai, khiến nàng kinh hách buông tay, y phục nhất thời rơi xuống mặt đất.

Ngay sau đó, nàng bị ném lên giường, Hoàng Phủ Lận ở nàng còn không kịp phản ứng liền đè lên không để nàng nhúc nhích.

"Lúc này đây, ta sẽ cho nàng biết. tuyệt đối không cần phản kháng ta" Nam nhân không chút nào thương hương tiếc ngọc đè trên người nàng, khuôn ngực vạm vỡ cứng rắn cách vật liệu may mặc ma sát hai vú mềm mại, nàng nhìn không được "ưm" ra tiếng, hai tay quần tính bám sau gáy nam nhân.

Cảm nhận nàng hòa theo, Hoàng Phủ Lận nguyên bản quyết tâm giáo huấn cho nàng chịu chút đau khổ, không khỏi dao động, nhất thời luyến tiếc thô bạo trực tiếp giữ lấy nàng.

Nhìn hắn do dự, tâm tư Quỳnh Dĩ lại bất động.

Mặt Trùng thật không nói sai! Nam nhân quả nhiên thực dễ dàng bị ảnh hưởng, nàng mới ôm lấy cổ hắn mà thôi, sắc mặt vừa mới làm người ta sợ hãi liền dịu đi vài phần.

Phía trước, cho tới bây giờ nàng đều không có hảo hảo thương thức "lão công cổ đại" của mình.

Dung mạo tuấn mỹ, lông mi dày đậm xứng thượng đôi phượng nhãn xinh đẹp, câu hồn đoạt phách. Tiếng nói trầm thấp thuần hậu tựa như một loại hảo tửu say lòng người.

"Đây là đang mê hoặc ta sao?" Hoàng Phủ Lận để cho thân hình hai người tiếp hợp chặt chẽ hơn, không lưu một khe hở.

Lập tức, hắn mãnh liệt ngẫu nghiêng đôi môi đỏ mọng mê người, nàng "ưm" một tiếng chủ động vờn chiếc lưỡi đình hương trực trắc đáp lại làm hắn khó đường khắc chế, càng sâu sắc hôn, thẳng đến thoả mãn mới thoáng buông ra.

"Hoàng Phủ." Quỳnh Dĩ cắn cắn môi đỏ mọng, sóng mắt xao động nồng đậm dục vọng.

Trong khoảng thời gian chia lìa, tựa hồ làm cho nàng trở nên không được bình thường. Thân thể nàng lúc này trở nên không giống như là chính mình, trong đầu không ngừng hồi tưởng, nàng như vậy ngâm nga dưới thân hắn, như thế nào thờ gấp, rên rỉ. Ký ức nóng bỏng, làm nàng không tự chủ gọi tên hắn, khát vọng hắn như vậy "ức hiếp" nàng.

Hoàng Phủ Lận tự nhận không phải Liễu Hạ Huệ, nên thấy tiểu thể tử dưới thân bộ dáng vận vẹo khó chịu, hắn tự nhiên không thể khắc chế, chỉ có thể lần nữa hung hăng hôn nàng, tận tình đoạt lấy mật tân, bàn tay thô lỗ xoa nắn hồng mai đã sớm đứng thẳng, bừa bãi trêu đùa "Ân. . . . Hoàng Phủ. . . . Ngươi làm người ta đau." Nàng dùng âm điệu mềm mại vô tội kháng nghị.

"Tiểu nương tử, như vậy còn đau không?" Bàn tay buông ra nhu lỏng, Hoàng Phủ Lận chậm rãi tận tình liếm mát đôi nhũ phong trắng nõn căng tròn.

"Ân. Không. Không đau." Nàng hỗn loạn sốt ruột thở gấp, hai tay nắm trụ bả vai cường tráng, đôi mắt khép hờ say mê nhìn theo cử động mát mắt của hắn trước ngực.

Thẳng đến khi đôi nhũ phong biến thành một mảnh ẩm ướt, hắn khôn ngoan khẽ nâng đứng dậy, tả hữu bài mở đôi chân thon dài đang khép chặt, làm đóa hoa mật lộ mềm mại tầng tầng lớp lớp nở rộ trước mặt hắn.

"Này huyết nhi vẫn như vậy đặc ý, như vậy nhanh." Hắn khàn khàn nói, hai mắt tà tứ chớp động lửa nóng quang mang ngấm ngía, làm cho hoa huyết sớm ẩm ướt tuôn ra càng nhiều mật nước.

"Không nên nhìn a! Quá mất mặt!" Nàng hờn dỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng mê người, cực kích thích nam nhân đã nhiều ngày "trai giới".

Hắn gặm nhẹ, phóng xuất cự long đã sớm hiện ngang đứng thẳng, thẳng lưng một cái vùi thật sâu vào hoa huyết ngọt ngào.

"Ân. Hoàng Phủ." Tuy rằng tiền diễn không đủ, nhưng sớm động tình nàng vẫn dễ dàng tiếp nạp hắn to lớn lửa nóng, phát ra mê người yêu kiều.

"Vì sao muốn chạy trốn?" Hắn thô thờ gấp. Chậm rãi đứng đưa đứng lên "Cứ như vậy cái gì cũng không biết ở bên ta không tốt sao? Hay thế giới bên ngoài có gì làm nàng quyến luyến hoặc. Nhân?"

Nói xong, hắn càng kéo mở hai chân thon dài, làm cho nàng tiếp nhận hắn dần dần cuồng liệt loạn động.

"Không có. Không có a. Ừ a." Nàng rên rỉ, theo động tác của hân khoản bãi vòng eo.

Lửa nóng dục vọng nhiễm đỏ đôi phượng nhãn, nhìn chăm chăm bộ dáng nàng chìm đắm trong cao trào tình dục mãnh liệt, hân không ngừng truy vấn "Thật không có?"

"Hu. Không có. Thật không có." Nàng khó nhịn xoắn cuộn vạt áo của hân, đòi lấy càng nhiều triu mến "Hoàng Phủ. Cho ta. . . Nhanh a. . ."

Hoàng Phủ Lận nhịn xuống dục vọng rong ruổi bừa bãi trong cơ thể nàng, rời khỏi hoa huyết không ngừng co rút, thẳng đứng dậy, đem cự long cực lớn tới trước cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng.

"Hầu hạ ta, để cho ta cảm thấy vừa lòng, ta mới có thể muốn nàng."

Nhớ tới đêm qua cùng bạn tốt bí mật hội đàm, Quỳnh Dĩ đỏ mặt kéo thấp lưng quần của hân, vurun chiếc lưới đình hương khéo léo chậm rãi liếm kia oai hùng lửa nóng, tay nhỏ bé cũng không nhàn rỗi từ trên xuống dưới vỗ về chơi đùa.

Bị động tác trúc trắc của nàng gây xích mích dục hỏa ngày càng lan tỏa đốt người, hân không ngừng phát ra thô cao thấp thở gấp, bàn tay to nhịn không được bao phủ hai khỏa tròn lẳng rung rinh trước ngực, thô lỗ chen lách nắn bóp, nhay miết.

Nghe hân rên rỉ thờ dốc, Quỳnh Dĩ càng thêm ra sức lấy lòng, nàng nói rộng cái miệng nhỏ nhắn đưa hân dục vọng một tắc một tắc hàm nhập, không ngừng cao thấp liếm láp, thỉnh thoảng ở đỉnh cự long gây xích mích.

Khoái cảm đột nhiên xông lên ót, hân thô lỗ đem nàng túm lên, làm cho nàng đưa lưng về phía hân quỳ gối trên giường, vội vàng đem lửa nóng dục vọng cắm vào hoa huyết, mật dịch dính ngấy không hề khó khăn trừu đưa.

"Chết tiết! Rốt cuộc là ai dạy nàng điều này?" hoa huyết mê người không ngừng cắn nuốt cự long, tiếng nói ảm chứa tức giận "Ngươi lang thang mấy ngày lại đắc tượng cái nữ tử thanh lâu!"

"Không. Không có." Quỳnh Dĩ đầu tựa trên gối, nhũ phong bị đè ép nắn bóp, kiều mông cao cao nâng lên, làm cho nam nhân phía sau mỗi lần tiến nhập càng sâu "Ngô ân. Hoàng Phủ. Ngươi, ngươi không thích ta như vậy hầu hạ ngươi sao?"

Thân thể bị kích thích, làm cho nàng không tự chủ nói ra lời nói ngày thường không dám nói.

"Tiểu nương tử, ta thích." Hoàng Phủ Lận ồ ồ thờ dốc, ngữ khí sớm mất đi ngày thường bình tĩnh "Ta thích công phu hầu hạ của nàng, thích miệng nhỏ nhắn phía dưới hút ta như vậy nhanh, làm vị phu thiếu chút nữa nhịn không được rồi" Theo hân càng tăng cường dả ra vào, nàng rên rỉ càng thêm dồn dập, vòng eo vận vẹo càng lợi hại, tóc đen bị mồ hôi dính hỗn độn tán lác trên lưng.

"Hoàng Phủ. Ừ. Ngươi ta. Ngươi ta mau không được. A."

Nghe được âm thanh yêu kiều, hân cũng chịu đựng không nổi nhanh hơn động tác, đem toàn bộ tinh hoa rót vào ẩm áp hoa huyết.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, không khí tràn ngập nồng đậm dục vọng, hơi thở thoáng vững vàng, hai người ôm nhau nằm trên giường, hưởng thụ dư vị hoan ái.

"Hoàng Phủ. Ngươi vì sao không gọi tên ta, vẫn muốn bảo ta tiểu nương tử?" Quỳnh Dĩ ghé vào khuôn ngực vạm vỡ hé mở sau vạt áo hỗn độn sớm không còn ngay ngắn, khó hiểu hỏi.

Nguyên bản đang nhắm mắt dưỡng thần, Hoàng Phủ Lận chậm rãi mở mắt, nhìn mê mẩn thê tử, ngắn gọn giải thích "Ngay từ đầu không biết tên của nàng đành phải kêu như vậy."

"Nhưng là. Ngươi vừa mới rõ ràng biết tên ta, lại không nói!" Nàng bất mãn tiếp tục kháng nghị.

Hân giận tái mặt, không hồn giận nhìn nàng "Ta nói rồi, ta muốn là một tiểu nương tử không có quá khứ, không phải một cái tên là Quỳnh Dĩ nữ tử."

Quỳnh Dĩ trừng mắt. Đây là đạo lý gì? Hân muốn thân thể nàng, lại không muốn tên nàng?

"Hoàng Phủ Lận, lời này là có ý gì?"

"Ý là, ngươi ngoan ngoãn ở Hoàng Phủ làm tiểu nương tử của ta là tốt rồi." Kéo hảo vạt áo, Hoàng Phủ Lận đẩy tay nàng ra, tự nhiên xuống giường "Vô luận mất trí nhớ cũng tốt, nhớ lại thân thể cũng thế, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn tại bên người ta, mà tên không cần có. Có tên ngược lại hội đưa tới thân nhân của nàng. Hoặc nhân không liên quan đến tranh đoạt nàng."

Mà này nàng đều không cần !

Nửa đời sau của nàng chỉ có thể lấy thân phận Hoàng Phủ gia thiếu phu nhân sống sót; chỉ có thể bồi ở bên người hân.

Lôi kéo chăn che giấu thân hình lửa lò, Quỳnh Dĩ nghiêng ngả lao đảo xuống giường, bắt lấy nam nhân đang muốn rời đi "Đợi chút! Hoàng Phủ Lận,

ngươi sẽ không đem ta nhốt tại nơi này chứ?"

Đôi mắt không mang theo cảm xúc miết hướng nàng, khóe miệng tà tử tươi cười, Hoàng Phủ Lận bỏ ra tay nâng, sai bước hướng cửa đi đến. Ngay tại hần mở ra cửa phòng, một thanh âm dồn dập theo sân ngoại một đường truyền vào.

"Thiếu gia, thiếu gia! Cái kia. Cái kia. Nhân bên ngoài đến đây, nói là thân nhân của thiếu phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Editor: Campham

Chương 5:

"Người nói cái gì?" Khuôn mặt tuần tú phút chốc âm trầm, làm cho Trần tổng quản đang vội vàng sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Chết tiệt! Chuyện tình làm hần lo lắng nhất rốt cuộc cũng xảy ra!

"Bẩm thiếu gia. Bên ngoài, bên ngoài có người đến. Nói là người nhà của thiếu phu nhân. Muốn thiếu gia đem thiếu phu nhân trả lại cho bọn họ."

"Cái gì?" Quỳnh Dĩ nhện không được nhô đầu ra, tò mò không biết phát sinh chuyện gì.

"Đi vào!" Hoàng Phủ Lận ngăn trở nàng xiêm y không chỉnh, khẩu khí không hờn giận ra lệnh "Không cho phép lộ ra"

"Vì sao?" Nàng lập tức kháng nghị "Ta rõ ràng nghe thấy Trần tổng quản nhắc tới ta, chàng dựa vào cái gì không cho phép ta nghe?"

Hoàng Phủ Lận nhấp nhấp môi, không để ý nàng giãy giụa trực tiếp bế nàng vào phòng, theo bên ngoài đem cửa phòng cấp khóa.

Hần bá đạo phân phó "Giám sát thiếu phu nhân cho kỹ, không cho phép nàng bước ra cửa phòng một bước, nếu để ta biết thiếu phu nhân chạy ra, ngươi nên hiểu sẽ có kết cục gì."

"Dạ! Dạ!" Trần tổng quản vội vàng gật đầu. Cho dù liễu cái mạng già này hần cũng không dám để một sợi tóc của thiếu phu nhân lọt ra khỏi phòng, bằng không chỉ sợ so với từ còn thảm a!

"Hoàng Phủ Lận, chàng dám nhốt ta? Chàng." Quỳnh Dĩ tức khí kêu to.

Đáng tiếc, Hoàng Phủ Lận âm trầm liếc nhìn cửa phòng khóa chặt, không quay đầu lại bước đi tới tiền sảnh.

Đây là người thân của nàng! Hoàng Phủ Lận lạnh lùng ngồi ở đại sảnh, sắc mặt hậm hực đánh giá.

"Hoàng Phủ thiếu gia. Không, hiện tại nên gọi một tiếng hiền tế rồi" Một nam nhân ngả ngón xoa xoa hai tay cười nói, ánh mắt ngó nghiêng lộ vẻ giảo hoạt, làm cho Hoàng Phủ Lận nhàu mày

"Muội tử ngược trốn nhà đã lâu, nếu không nhìn thấy bố cáo tìm người của Hoàng Phủ gia, cũng không biết nguyên lai muội tử bị ngài giấu trong phủ, chớ trách chúng ta tìm khắp nơi cũng không thấy!"

Tia tính kế trong mắt nam tử không thoát khỏi con mắt sắc xảo lẫn lộn nhiều năm trên thương trường của Hoàng Phủ Lận.

Đó là loại ánh mắt gian xảo con buôn.

Hơn nữa theo lời đối phương, hần cũng phát hiện vị "huynh trưởng" này làm sao tìm đến?

Xem nàng như thương phẩm mặc cả. Này thái độ làm cho hần rất khó chịu, thậm chí ngay cả tươi cười xã giao ngày thường đều không được.

"Người nói. Gia nương là muội muội của ngươi, có chứng cứ gì?"

Bố cáo bất quá chỉ miêu tả dung mạo đặc thù, thậm chí ngay cả hình vẽ đều không có, người này như thế nào nhận định nàng là muội tử? Hần tuy rằng chán ghét, lại không mất lý trí để người ta tùy ý lừa gạt.

Như sớm đoán được, nam tử mắt lộ tinh quang, cười cười "Hoàng Phủ thiếu gia không ngại bảo muội tử đi ra cho chúng ta nhận thân, liền biết phải hay

không."

Hừ hừ.... chuyện Hoàng Phủ thiếu phu nhân mất tích toàn bộ Dương Châu đều biết, Hoàng Phủ Lận cho nàng ra xác nhận mới lạ!

"Này." Hoàng Phủ Lận trầm ngâm, chần chờ.

Này nhất chần chờ lại làm cho nam tử nghĩ nắm chắc phần thắng, hần cười ngoác miệng, thừa thắng truy kích "Thiếu gia, ta biết muội tử không tuân thủ lễ giáo trốn ra ngoài, ta nghĩ. Nếu thuận tiện, sao không để ta ở đây chờ muội tử trở về, để chúng ta có thể sớm ngày đoàn viên?"

Lời nói này nói được hợp tình hợp lý, hơn nữa Hoàng Phủ Lận lại không muốn ngoại nhân biết chuyện thê tử đã bị hần tìm về nên hần chỉ có thể im lặng không nói gì.

"Tỷ phu, chúng ta vừa đợi vừa bồi ngài giải buồn!" Một bên nữ tử kêu vô cùng thân thiết, không biết xấu hổ thiếp vào người hần càng gần.

"Muốn đợi tại nơi này, nữ nhân tựu ít tới gần ta" Nàng vừa sờ lên góc áo hần, Hoàng Phủ Lận vẫy tay lập tức nàng như bao cát bay ra ngoài, thẳng tắp đập lưng vào cạnh cửa.

Ngoại trừ tiểu nương tử, nữ nhân khác tưởng lại gần hần căn bản là người si nói mộng! Hần không có nửa điểm ý nghĩ, tuyệt không để ý lực đạo như thế đối với nữ tử mà nói đến cỡ nào cường đại.

Thiên! Là ai nói chứng ghét nữ nhân của Hoàng Phủ thiếu đã thay đổi? Xem lực đạo hần ném, chỉ sợ ngã vài lần còn không thể hoàn hảo đứng lên.

Không phải. Hoàng Phủ thiếu phu nhân là chịu không nổi mỗi ngày bị trở thành bao cát, mới trốn đi chứ?

"Đứng, đứng! Muội tử không hiểu chuyện, hi vọng ngài đại nhân đại lượng đừng cùng tiểu hài tử chấp nhặt!" Nam tử vãi chào trơ mặt cười, sợ vì nàng mà bại lộ.

Hoàng Phủ Lận khoát tay, thâm nghĩ nhanh đuổi bọn họ đi "Ta sẽ kêu hạ nhân mang bọn người nghỉ ở viện phía đông."

Xem ra, trước hết để cho bọn họ lưu lại, kế tiếp.....!

Nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Lận xoay người rời đi, nam tử nhin không được cười trộm.

Hừ! Chỉ cần Hoàng Phủ thiếu phu nhân một ngày không trở về, bọn họ liền định này danh nghĩa đợi tại Hoàng Phủ.

Xem ra. Thời gian này không cần lo lắng ăn mặc rồi!

"Trần tổng quản, người thương xót phóng ta ra ngoài đi!" Quỳnh Dĩ nài nỉ Trần tổng quản, chỉ kém chưa nói phá miệng, nhưng cửa phòng vẫn không một chút dấu hiệu xê dịch.

Hoàng Phủ Lận này rõ ràng si! Người ta muốn nhận thân, hần lại không để nàng nhìn một cái? Đem nàng nhốt trong phòng là có ý gì? Nàng cảm giận nghĩ.

Huống chi, nàng không được chết tử tế lại xong rơi xuống cổ đại xa lạ, chẳng lẽ thân bằng quyến thuộc có phép thuật đến đây đoàn viên? Đành rằng nàng cũng không có thân thích chi có bằng hữu.

Ta, cũng không phải thần tiên, có thể đảo ngược thời gian xuyên qua thời không a!

Tóm lại một câu, người tự xưng là thân nhân của nàng nhất định là lừa bịp! Hoàng Phủ Lận sẽ không như vậy bị lừa chứ, làm cho bọn họ cứ thế bắt nàng đi?

Quỳnh Dĩ lo lắng đi qua đi lại, kiểm chế không được lại gõ cửa hô to "Trần tổng quản! Phóng ta ra ngoài, ta thật sự phải đi ra ngoài, ngài giúp đỡ phóng ta ra đi!"

Trần tổng quản khó xử đứng ngoài cửa, mắt cẩn thận nhìn chằm chằm cánh cửa, chỉ sợ thiếu phu nhân hội lần nữa vô tung vô ảnh biến mất dưới mắt hần.

"Thiếu phu nhân, ngài đừng ép buộc tiểu nhân, tiểu nhân không tưởng xương cốt sớm như vậy sẽ bị hủy, đem đi bón cho lũ hoa trong hoa viên a!"

"Làm sao nghiêm trọng như thế!" Nàng không từ bỏ ý định tiếp tục du thuyết "Hoàng Phủ Lận sẽ không làm như vậy, người để ta ra đi, ta cam đoan không nói là người mở, người không nói, ta không nói, hần sẽ không phát hiện a!"

Trần tổng quản cương quyết lắc đầu thờ dãi "Thiếu phu nhân, thiếu gia vì chuyện ngài trốn đi lần trước, tức giận hủy đi không ít gia cụ bàn ghế a! Tiểu nhân. Xương cốt tiểu nhân không cứng rắn như mấy cái bàn đó a, cho nên thiếu phu nhân tuyệt đối không thể ra ngoài"

Lão nhân sợ chết! Nàng khuyên can mãi vẫn không chịu mở, vậy thì đừng trách nàng hạ lưu.

"Trần tổng quản, nói thế nào ta cũng là thiếu phu nhân, nếu thiếu gia không ở, các người hần là nghe ai?"

"Đương nhiên là nghe thiếu phu nhân" Trần tổng quản nhanh chóng trả lời.

Trước đây, tất cả mọi người đều xem thường vị thiếu phu nhân không tiền không thế này, bắt quá sau khi nàng mất tích làm thiếu gia phát đại hỏa, mọi người không còn dám khinh thường vị chủ tử này.

"Tốt lắm, hiện tại không có thiếu gia, thiếu phu nhân ta gọi người mở cửa, người còn không nghe theo?"

"Này." Trần tổng quản không biết làm thế nào cho phải.

"Còn không mau mở ra?" Nàng dồn dập thúc giục.

"Thiếu phu nhân. Nhưng thiếu gia nói cửa này không thể mở."

Đổi mặt lão nhân gian ngoan, li lợm, Quỳnh Dĩ nhin không được động hỏa "Nói người mở cửa mà thôi, không nên nhiều lời vô nghĩa a? Thiếu gia, thiếu gia, Hoàng Phủ Lận hiện tại lại không ở, người liền thoáng mở cửa he hé để ta chui cũng tốt, như thế nào cái lý dài dòng, rất giống các bà các chị!"

Các bà các chị?

Hắn bắt quá chiếu theo thiếu gia phân phó, không mở cửa cho thiếu phu nhân ra ngoài, thế nhưng đường đường nam tử hán biến thành một bà cô!

Ngay tại ngoài cửa Trần tổng quản khiếp sợ, bên trong Quỳnh Dĩ tiếp tục kêu gọi "Trần tổng quản, không nghĩ bị người xem thường trong lời nói liền mở!"

"Thiếu phu nhân, xin lỗi, tiểu nhân. Tiểu nhân không dám trái ý thiếu gia." Trần tổng quản chỉ kém không ghen ngào lên tiếng.

"Người thật là.!" Oán hận đập cửa phòng một cước, nàng không biết nên khen ngợi cách Hoàng Phủ Lận quân giáo hạ nhân, hay ca ngợi Trần tổng quản thiên tính nô tài khí đến học máu.

Thời điểm nội môn hòa đại địch, Hoàng Phủ Lận không biết ở một bên nghe bao lâu đi tới, phát tay ý bảo Trần tổng quản đang bồn chồn không yên trước lui xuống, sau đó mở cửa phòng, nhú mày nhìn thiên hạ không an phận đi qua đi lại.

Nghe được thanh âm cửa mở, Quỳnh Dĩ vừa mừng vừa sợ quay đầu lại, tưởng rằng cân não Trần tổng quản rốt cục thông suốt, nhưng lại nhìn thấy Hoàng Phủ Lận, nàng bẹt bẹt miệng, bức mình quay đầu từng ngum từng ngum ngồi uống trà.

Cái gì thôi! Còn tưởng Trần tổng quản thông suốt, thiện tâm phóng nàng, kết quả lại là Hoàng Phủ Lận Như Lai.

"Từ hôm nay trở đi, không cho phép nàng bước ra nửa bước" Không để ý tới hành động tức giận ngây thơ nàng, Hoàng Phủ Lận thân nhiên nói.

"Cái gì!" Quỳnh Dĩ biến sắc, kêu to "chàng đem ta nhốt trong phủ cũng đã rất không nhân đạo, hiện tại thế nhưng ngay cả cửa viện cũng không để cho ta ra?"

Này có hay không quá đáng? Xem nàng là cái gì? Sùng vật hần nuôi dưỡng sao?

Hoàng Phủ Lận lười giải thích, mặc nàng bắt mẫn ở bên cạnh hần hồ nháo.

"Chàng nói a! Vì sao ngay cả này viện cũng không thể ra?" Nàng bướng bỉnh muốn được đến đáp án.

Hắn ngồi xuống, xem xét nàng liếc mắt một cái "Bởi vì ta không cho phép nàng cùng người trong nhà thấy mặt" Ngừ khí đương nhiên rất ương ngạnh.

Người trong nhà? Là Trần tổng quản mới nói sao?

Đúng rồi! Ta còn chưa hỏi hắn, rốt cuộc xử lý như thế nào!

"Những người đó, chàng đem bọn họ đi đâu rồi hả?" Nàng cau mày.

"Nàng không được phép biết."

Rống! Hắn thật sự là bá đạo, khó trị! Hỏi cái gì, không phải không chuẩn, thì không biết, căn bản đem nàng trở thành oa nhi rồi!

"Cái gì gọi là không cho phép biết?" Quỳnh Dĩ trừng mắt, cảm giận bất bình nói "Chuyện này rõ ràng liên quan tới ta, bọn họ nói là gia nhân của ta a!"

Nàng tưởng nhìn xem rốt cuộc là người nào dám đến giả danh lừa bịp!

Bốp một tiếng, Hoàng Phủ Lận bốp nát chén trà đang cầm trong tay, sắc mặt ác liệt nói "Ta nói rồi, nàng không cần biết, cũng không chuẩn hỏi đến những người đó, bọn họ không phải người nhà của nàng, người nhà của nàng chỉ có ta. Hoàng Phủ Lận."

Quỳnh Dĩ bị hành động thành linh của hắn hù dọa, nhin không được mãnh liệt vỗ ngực "Chàng làm cái gì a? Người hiện tại ta thân cận nhất xác thực chỉ có chàng, ta chỉ là muốn nhìn xem." Nhìn xem cô đại lừa đảo rốt cuộc bộ dáng thế nào thôi! Nàng nhỏ giọng than thở.

Bất quá thỉnh lực Hoàng Phủ Lận không phải tầm thường "Nàng vừa nói cái gì?"

"Không có, không có!" Nàng vội vã lắc đầu phủ nhận, đột nhiên phát giác tay hấn nhuộm đầy huyết từng giọt nhỏ xuống nền nhà, nhất thời hoảng loạn, vội vàng lấy khăn thêu lau vết máu, thật cẩn thận thay hấn lấy ra những mảnh gốm nhỏ, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa miệng vết thương "Chàng chảy máu, ta đi tìm người giúp chàng bôi thuốc!"

"Không cần! Không cho phép nàng đi ra ngoài!" Hấn chau mày, bắt chặt vết thương đau đớn, giữ chặt tay nàng đang vội vàng muốn chạy ra ngoài "Điềm ấy thương tích tự ta sẽ xử lý!"

Nàng buồn bực nhìn nam nhân quật cường "Chàng cậy mạnh làm gì? Rõ ràng trên tay bị thương tại sao có thể chính mình xử lý?"

Hấn chuyên chú nhìn nàng, bá đạo lại bốc đồng nói "Ta thế nào đều không sao cả, dù sao cũng không cho phép nàng bước ra nơi này."

"Chàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì?" Nàng tức giận đến tưởng xoay người bước đi, nhưng lại không yên lòng, chỉ có thể một bên dè dặt vết thương, một bên buồn bực dậm chân biểu đạt bất mãn.

Cho dù nàng cùng những người đó gặp mặt thì sao? Nàng cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, hội ngây ngô theo bọn họ? Nàng thật sự không hiểu hấn lo lắng cái gì? Cá tính tùy hứng, bá đạo, cái gì cũng không nói luôn làm nàng suy nghĩ hỗn loạn.

"Ta phải nói qua." Hấn dùng tay không bị thương cẩn thận khẽ vuốt khuôn mặt trơn mịn "Ta làm hết thấy đều là vì đem nàng lưu lại. Bất chấp biện pháp vĩnh viễn rồi đi thân nhân chỉ cần lưu lại nàng."

"Ai. chàng căn bản không cần phiền toái như vậy" Nàng than nhẹ, nam nhân nhìn như bá đạo, kỳ thật chính là sợ hãi mất đi "Ta đã sớm không có người thân, trừ bỏ bằng hữu bên ngoài, ta cũng chỉ còn lại một mình chàng"

"Ý nàng là." Mất hấn nheo lại giống như muốn nhìn thấu lời nói của nàng có bao nhiêu phần chân thật.

"Mặc kệ trí nhớ đã khôi phục, một khắc tới nơi này, ta đã không có nhà người" Nàng hàm hồ giải thích, không nghĩ nói với hấn nàng là đến từ tương lai xa xôi "Cho nên chàng căn bản không cần quan tâm"

Nàng nói. Nàng chỉ có một mình hấn.

Này ý nghĩa, "oa nhi" của hấn vĩnh viễn chỉ có thể ở trong lòng hấn, phải không?

Hoàng Phủ Lận từng sờ thật lâu không hoàn hồn, sau đó đột nhiên nghĩ đến những người đồng sương phòng, ánh mắt nháy mắt trở nên hung ác, khóe miệng gọi lên tà nịnh tươi cười.

Cho nên. Bọn họ chẳng qua là một đám lừa đảo rồi!

Nam nhân này đột nhiên cười thật khủng khiếp? Quỳnh Dĩ rung mình, sợ nụ cười kia là nhắm vào nàng.

"Tiểu nương tử, đi gọi Trần tổng quản đến, ta có việc muốn phân phó hấn" Hấn cười yếu ớt công đạo, khôi phục bộ mặt bất cần ngày thường của Hoàng Phủ thiếu gia.

Hấn muốn nàng đi gọi Trần tổng quản, ý là.

"Người nguyện ý để ta ra ngoài hả?" Quỳnh Dĩ kinh hi.

"Đi thôi!" Hấn không đồng ý hoặc hứa hẹn gì, nhưng một câu ngắn ngủn cũng đủ làm nàng hiểu hấn nhận lời. Nàng kích động hốc mắt đỏ lên, không thể khống chế cảm xúc tiến lên ôm lấy nam nhân luôn xa xa tươi cười khi dễ nàng.

"Hoàng Phủ Lận, người thật tốt!" Nói xong, hương mặt hấn tà hữu hôn một cái thật vang, sau đó giống như thái điệp chạy ra ngoài

"Ta yêu người chết mất!"

Cái gì? Nàng vừa mới nói gì đó?

Hả hốc mồm nhìn theo bóng dáng tiểu thê tử sớm đã mất hút chỉ còn lại mùi thơm thoang thoang, Hoàng Phủ Lận không tự giác xoa nơi gò má vừa được hôn, ngây ngô lắc đầu bật cười. Như vậy một chút việc nhỏ đã làm nàng cao hứng như vậy?

Tiểu nương tử của hấn a. Quả nhiên chỉ là một oa nhi.

Nàng thật sự biết yêu sao? Hay chỉ là tính tình thích thú của trẻ con?

Quên đi! Ít nhất. Trước mắt nàng hội an phận ở lại bên hấn là đủ rồi.

Làm người ta tưởng khóa tại bên người tiểu nương tử a. Cũng biết vị phu đang chờ người lớn lên?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Editor: Campham

Chương 6:

"Ha ha ha. Hoàng Phủ thiếu gia cái gì! Bất quá là ngốc tử bị lão tử lừa gạt" Trương Kế không thể kiềm chế cười to, đồng dục nói:

"Xem ra sản nghiệp Hoàng Phủ gia không bao lâu sẽ trở thành núi vàng núi bạc cung phụng cho chúng ta!"

"Ai. . . Hoàng Phủ thiếu gia sao vậy a? Thế nhưng ném ta ra ngoài." Vạn Ngọc Phuong ngồi trên giường hừ hừ khinh tức, mắng Hoàng Phủ Lận.

Nguyên bản cứ tưởng Hoàng Phủ Lận sau khi thành thân thì chứng ghét nữ nhân của hắn sẽ tốt hơn phân nửa, không nghĩ tới vẫn đem nữ nhân trở thành bao cát luyện quyền!

Này vừa ngã, chỉ kém không cướp mất cái mạng nhỏ của nàng.

Trương Kế tức giận nói tiếp "Liên khí ta tức chết, nguyên bản tưởng ngươi có thể mê hoặc Hoàng Phủ Lận, chúng ta liền nắm nhược điểm của hắn uy hiếp, không nghĩ tới ngươi vừa ngã, ngay cả toàn bộ kế hoạch thiếu chút nữa cũng thất bại."

"Nghĩa huynh, ta không nghĩ 'tình trạng' của Hoàng Phủ Lận đến mức này a!" Không ngờ đáng người cùng khuôn mặt nàng luôn kiêu ngạo, Hoàng Phủ Lận một cái liếc mắt cũng không thèm, thậm chí nàng còn chưa tới gần đã trực tiếp bị hắn ném văng ra ngoài.

"Thế nào" Trương Kế dám tà nhìn Vạn Ngọc Phuong

"Hoàng Phủ Lận thật không phải nam nhân, nghĩa muội mỹ nhân như thế này lại không động tâm, xem ra hắn là có đoạn tụ chi nghiệp."

"Đúng a." Vạn Ngọc Phuong chớp chớp mắt ngả ngón, không ngoài ý muốn nhìn đến dục vọng trong mắt Trương Kế "Thật không hiểu thương hương tiếc ngọc, hại nhân gia ngã đau quá a!" Nam nhân nhìn nàng nên có phản ứng như vậy, cái kia Hoàng Phủ Lận thực sự kỳ quái.

"Chắc chắc, đau chỗ nào?" Trương Kế động tay đông chân sờ lên nhuyển ngọc ôn hương, miệng mồm giả ý quan tâm "Ngã đau nơi này, hay nơi này? Làm cho nghĩa huynh hảo hảo nhìn xem."

"Ai. kia cũng đau a!" Miệng nàng hô đau, lại chủ động lôi kéo nam nhân hướng tới trên giường.

Ngay lúc hai người muốn buông màn, hảo hảo hô mưa gọi gió một phen, tiếng gọi thỉnh linh của Trần tổng quản làm bọn họ vội vàng kéo chính y phục, "thân thiện" mở cửa phòng.

"Trần tổng quản, có chuyện gì không?" Từ lão đầu kêu cái gì? Đánh gãy hảo sự của lão tử! Trương Kế ác thanh thâm mắng, mặt ngoài lại ôn tồn hỏi.

"Biểu tiểu thư đến thăm hai vị" Trần tổng quản nói xong thối lui nhường đường cho nữ tử xinh đẹp, nhỏ nhắn mặc y phục hồng nhạt thướt tha, hai bím tóc đen đưa bước tới.

"Nghe nói hai vị là người thân của biểu tẩu nên biểu ca cho ta tới hỏi hai vị có cần cái gì?" Quỳnh Dĩ phúc thân tươi cười.

"Nha, nguyên lai là biểu tiểu thư, mời ngồi, mời ngồi" Trương Kế nhãn tình sáng lên, hồn nhiên nịnh nọt không biết vị biểu tiểu thư trước mắt là "muội tử". Hoàng Phủ gia thiếu phu nhân.

"Biểu tiểu thư hảo" Vạn Ngọc Phuong lãnh đạm lên tiếng, đứng lui một bên.

Hừ hừ, diễn rất giỏi a! Quỳnh Dĩ trong lòng khó chịu.

Không biết sắc mặt của họ khi biết ta là thiếu phu nhân thì sẽ biến đổi đặc sắc như thế nào nhỉ?

Nàng giả bộ ảo não, uyển chuyển nói "Không biết nguyên nhân gì biểu tẩu ra phủ đã vài ngày, làm hai vị đặc biệt đến lại không cách nào đoàn tụ."

"Đừng lo" Nàng không trở lại nữa mới tốt! Trương Kế thâm nghĩ "Dù sao chúng ta không cầu cái gì, chỉ cần để chúng ta đợi tại nơi này, hy vọng sớm ngày đoàn tụ với muội tử."

Vạn Ngọc Phương giả ý cầm khăn lau lệ, phụ họa "Đừng vậy nha, chỉ cần nhìn thấy tỷ tỷ, một nhà đoàn tụ, chúng ta chờ bao lâu đều đáng giá."

Oa, nữ nhân này là muội muội của nàng? Nàng mới không dám làm a! Quỳnh Dĩ lấy tay áo nghiêng nghiêng che mặt, lặng lẽ giả trang mặt quý. Nàng ta hẳn là hơn hai mươi? Tính tình lại già dặn đa đoan như vậy, dám tự xưng là nàng muội muội? Không tưởng nàng mới mười tám xuân xanh, lại có muội muội so với mình còn già như vậy a?

Bất quá nàng còn muốn ngoạn "Ngượng ngùng, mạo muội thỉnh giáo, muội muội năm nay bao nhiêu? Có đính ước gả cho ai chưa?"

Về xấu hổ hiện lên trên mặt hai người, Vạn Ngọc Phương vụng trộm liếc mắt ra hiệu Trương Kế mau nghĩ biện pháp đối phó.

"Này. Trước đây không biết muội từ đã gả cho Hoàng Phủ thiếu gia, nên không dám đem tiểu muội này hứa nhân" Trương Kế thuận miệng, dù sao cũng không có ai chứng thực.

"Như vậy à, muội muội chưa cập kê liền duyên dáng yêu kiều, tương lai càng thêm điểm lệ vô song" Quỳnh Dĩ khẽ cười nói.

Chê cười! Chỉ sợ là gái già không ai thèm lấy nha!

Trương Kế nhìn tiểu cô nương ra vẻ vô hại trong lòng đề cao cảnh giới.

Biểu tiểu thư này không đơn giản! Hẳn nguyên bốn nghĩ một tiểu cô nương sẽ không gây trở ngại gì, nhưng hiện tại xem ra không phải như thế. Nếu không, nhìn dung mạo Vạn Ngọc Phương điểm lệ thành thực, ai cũng sẽ không nói nàng chưa cập kê. Ai nha nha, hẳn phát hiện có chút bất thường.

Thực chẳng thú vị, nàng phải đi trước rồi, dù sao quan binh cũng đã bao vây xung quanh đông viện.

"Nếu hai vị không cần gì ta trước hết cáo lui" Quỳnh Dĩ đứng dậy, xem nhẹ hai vẻ mặt cảnh giới "Hi vọng các vị sớm ngày cùng biểu tấu đoàn viên."

Trên mặt nàng tuy rằng tươi cười, nhưng Trương Kế cùng Vạn Ngọc Phương lại cảm thấy cả người bất an.

Ha ha, nếu biết biểu tiểu thư này là "muội muội", chỉ sợ bọn họ sẽ kinh hách té xuống ghế!

Thật muốn nhìn xem quang cảnh quan binh cổ đại bắt người a.

Ai ai, đáng tiếc là nhìn không tới!

Quỳnh Dĩ cao hứng trở về. Từ xa nhìn thấy Hoàng Phủ Lận đứng trong hoa viên, nhân tình sáng lên lớn tiếng ồn ào, vội vội vàng vàng hướng hân chạy tới "Hoàng Phủ, Hoàng Phủ." thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống, may mắn Hoàng Phủ Lận nhanh tay lẹ mắt đúng lúc đón được kiều thể, nàng mới thoát vận mệnh đi chào hỏi thổ địa gia gia.

"Giải quyết rồi" Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

"Ừ" Nghĩ đến vừa rồi xa xa nghe được tiếng thét chói tai, ngoạn cổ giải thích, nàng cảm thấy buồn cười "Ta nghĩ bọn họ nhất định là kim quang đảng, bằng không nào khéo như vậy, ta mới nào loạn không bao lâu, lại tìm tới nhận thân, chàng nói đúng không?" (>.< không rõ "kim quang" là gì?)

"Kim quang đảng là cái gì?" Hoàng Phủ Lận nhún mày hỏi.

"A. Chính là. Là kẻ lừa đảo!" Nàng bỗng nhiên thốt ra. Quên mất cô nhân không biết kim quang đảng là cái gì "Chỗ chúng ta thường kêu như vậy, nên nhìn không được liền."

Nghe nàng lại nhắc tới, sắc mặt hân lập tức trầm xuống "Tốt lắm, không cần phải nói, về sau không cho phép nhắc lại!"

Cái gì a! Nam nhân này thật là âm tình bất định, rõ ràng còn tươi cười, lập tức lại âm dương quái khí?

Nàng nhỏ giọng lầm bầm, không biết người ta đã nghe nhất thanh nhị sở.

"Quỳnh nhi".

Nghe thấy hân khàn khàn trầm trầm kêu, Quỳnh Dĩ vừa mừng vừa sợ quay đầu, kinh ngạc hân thể nhưng kêu tên nàng.

"Chàng vừa kêu nữ danh của ta đúng không?" Nàng vui mừng lôi kéo tay áo hân làm nũng "Hoàng Phủ, kêu một lần thôi, ta nghĩ nghe chàng kêu!"

Phía trước, hân nói chỉ cần tiểu nương tử vô danh, không cần cái danh Quỳnh Dĩ, hại nàng sớm dập tắt hy vọng nghe hân gọi tên mình.

Không nghĩ tới. ngắn ngủn chưa đến nửa ngày, hân thể nhưng chủ động gọi!

Tuy rằng Quỳnh nhi nghe có điểm buồn nôn, nhưng so với tiểu nương tử.... tiểu nương tử cả đời tốt hơn rất nhiều rồi.

Oa oa, nàng cao hứng muốn ôm hân xoay vòng vòng nga!

Chút việc nhỏ đã chọc nằng cao hứng như thế? Nhìn nụ cười sáng lạn, Hoàng Phủ Lận trối chạt mảy cũng thả lỏng.

"Hoàng Phủ, trước đây ta luôn cảm thấy chàng là đại phôi đàn chỉ biết khi dễ ta, không nghĩ tới chàng cũng không tệ lắm đâu!" Nàng huơ huơ tay, dậm chân nói "Lần sau chàng cũng cho ta ra phủ đi chơi chứ?" Thừa dịp "biển yên sóng lặn", nằng thuận thế yêu cầu càng nhiều.

Ha ha, đánh rắn phải đánh đập đầu, không nhân cơ hội này tranh thủ phúc lợi, thì chờ tới khi nào?

"Chỉ cần có ta, nằng có thể ra phủ. Nằng có địa phương nào đặc biệt tưởng nhớ muốn du ngoạn sao?" Khó được Hoàng Phủ Lận nhẫn nại, phá lệ muốn nghe nằng tâm sự.

Hắn phía trước thật quá độ bảo hộ, "kim ốc tàng kiều" không cho nằng ra ngoài, thật là làm khó "thỏ trắng" hiếu động rồi.

Nếu mọi lo ngại đã giải trừ, chỉ cần nằng yêu cầu không quá khó khăn, hắn đều đem hết có khả năng thỏa mãn nằng.

Nhưng vừa nghe địa phương nằng muốn đi, sắc mặt hắn lập tức thú hoắc, mảy lại gắt gao nhủ cơ hồ ép chết con muỗi xấu số bay qua.

"Nằng vừa nói đi nơi nào?" Hắn không xác định, sợ mình nghe lầm hỏi lại.

Bất quá, tiểu nha đầu không biết sống chết hào hứng cần cù đáp lời "Chính là Vạn Hương Lâu a! Hoàng Phủ, người không biết nơi đó thật nhiều mỹ nữ tỷ tỷ, mỗi người đều phong tình vạn chủng, còn thực ôn nhu cùng người uống rượu nha!"

Vạn. . . . Hương. . . . Lâu? Tốt lắm, xem ra những ngày không ở bên hắn, nằng tựa hồ quá hoang đường, một nữ tử thế nhưng có gan đến Vạn Hương Lâu!

"Nằng từng đi Vạn Hương Lâu?" Hắn mềm nhẹ tiếp tục hỏi.

"Ừ, sau hôm được phát lương thì đi, nếu hôm đó không uống quá nhiều, hôm sau làm sao trở a! Hại ta không kịp chỉnh trang mới có thể." Nàng liên hồi nói, thẳng đến bỗng nhiên ý thức chính mình nói cái gì, mới tự động tiêu âm cảm miệng.

"Mới có thể như thế nào?" Hoàng Phủ Lận cúi đầu, về mặt âm tàn nhìn nằng "Như thế nào không tiếp tục nói? Vì phu rất hứng thú biết a!"

Nằng đáng thương dò xét hắn, đầu nhỏ liễu mạng lay động, căn bản không dám nói gì nữa.

Hu hu, nằng là đại ngốc tử! Sao lại đem những lời này nói ra a?

"Sao không tiếp tục nói, mỹ nữ Vạn Hương Lâu như vậy? Vì phu rất muốn biết nằng ở Vạn Hương Lâu uống bao nhiêu hảo tửu a!" Hắn âm trầm bước tới làm nằng sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau

"Tại sao không nói? Vì phu tự hỏi nằng nói những lời này, muốn vì phu như thế nào phạt mới đủ!"

"Án. Kỳ thật không có. Uống bao nhiêu !" Ánh mắt nằng dao động, ngón trỏ cùng ngón giữa vụng trộm ở sau lưng giao nhau.

Một vò mà thôi, tính rất nhiều sao?

"Không bao nhiêu, ân?" Hắn nhủ mảy, nhìn nằng chột dạ, biết oa nhi này lừa dối hắn.

Tốt lắm, dám nói dối dưới mí mắt hắn! Biết rõ còn cố phạm, tội càng thêm tội! Hắn trong lòng cười lạnh.

"Những mỹ nữ đó phong tình vạn chủng như thế nào, ân?" Hắn trước chế trụ cổ tay không cho nằng lui về phía sau, lại đem nằng kéo vào trong lòng, hoàn toàn chặt đứt ý niệm trốn chạy của cừu non.

"Cũng không có, đều là dung chi tục phấn, không đáng nhắc tới" Quỳnh Dĩ biết chạy không thoát, vô tội nháy mắt, nhìn hắn quỷ dị cười.

Hu hu, nằng sai lầm rồi, đừng nhìn chăm chăm nằng như vậy được không?

"Một tiểu cô nương, thế nhưng bắt chước thượng thanh lâu uống hoa tửu?" Hoàng Phủ Lận nắm chặt cổ tay nằng, cố định khuôn mặt thỏ trắng nhát gan trong bàn tay cứng rắn "Chẳng lẽ nằng không biết cái gì gọi là tam tông tứ đức?"

"Tam tông tứ đức?" Nằng về mặt mờ mịt "Có nghe qua, nhưng không biết."

"Cái gì?" Nàng giả ngu sao? Nhà dù nghèo vẫn răn dạy nữ nhi, nằng sao có thể không hiểu?

Thấy hắn không tin, Quỳnh Dĩ sợ hãi cãi lại "Vốn là thật. nơi ta ở không ai biết tam tông tứ đức a? Ngay cả nghe cũng chưa nghe qua a!"

Bình thường một chút, kêu gọi nam nữ bình quyền;

Cấp tiến một chút, ngay cả nam nhân là chó má cũng nói được.

Cho nên tam tòng tứ đức? Ngượng ngùng, nàng thật đúng là không biết.

Hoàng Phủ Lận nghi ngờ đánh giá nàng, dù sao lời nàng nói tiêu chuẩn quá xa, nữ tử bình thường nên biết gì đó, nàng một chút đều không hiểu, nhưng lại biết. quản sự cửa hàng?

Này rất không thể tưởng tượng!

Thấy hấn dao động, Quỳnh Dĩ không ngừng cố gắng "Hon nữa, đi Vạn Hương Lâu uống rượu không phải hành vi không đứng đắn? Bất quá ta uống chút rượu thôi, lại không làm chuyện xấu, chàng nói. Đúng không?" Nàng nguyên bản nói đạo lý rõ ràng, bị hấn mất lạnh lùng, nhất thời tự động tiêu âm

Quỳnh Dĩ vụng trộm liếc hấn, cổ nhân quả nhiên bảo thủ.

Bằng không đi Vạn Hương Lâu uống chút rượu cũng không khác gì đi quán ăn đêm, hon nữa mọi người mặc y phục nhiều như vậy, cũng không có gì đẹp mắt để xem a?

Bất quá, những lời này đánh chết nàng cũng không dám nói với Hoàng Phủ Lận.

Nếu nói. Hậu quả thật không dám tưởng tượng!

"Còn không biết sai?" Sắc giọng, ánh mắt quét qua thân mình nho nhỏ trong lòng bắt đầu run run

"Chẳng lẽ nàng tính gây ra chuyện lớn mới nhận sai?"

"Hoàng Phủ. Ta biết sai rồi, tha thứ ta lần này được không?" Quỳnh Dĩ mắt hàm chứa lệ, dẹt miệng đáng thương hướng hấn làm nũng

Làm ơn làm ơn, hi vọng giả khóc đối hấn hữu hiệu! Nàng âm thầm khẩn cầu trong lòng.

"Lần sau không cho phép, biết không?" Hoàng Phủ Lận nhìn nàng, nhếch môi thoáng thả lỏng.

"Ta cũng không dám nữa !"

Mới là lạ. Nàng ở trong lòng thề lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Sau vài ngày không ngừng thề thốt, hứa hẹn nhất quyết không chạy loạn khỏi Hoàng Phủ, chờ Hoàng Phủ Lận đi tuần tra xưởng rượu, một tiểu công tử trắng trẻo, tuấn tú lần nữa len lút xuất hiện từ cửa sau Hoàng Phủ.

"Vù. Hào uống!" Cánh môi hồng hồng chúm chím uống cạn hào tửu, Quỳnh Dĩ cười duyên nhìn mỹ nữ bên cạnh rót rượu "Hào tỷ tỷ, lại một chén nữa!"

Nhóm hoa nương ngồi cạnh tươi cười chăm thêm, biết "tiểu công tử" này kỳ thật là cô nương giả trang, nên các nàng càng ưa thích bởi nàng uống rượu, trò chuyện.

"Hào hào uống nha, hào tỷ tỷ, thực là rượu ngon nhất mà ta từng được uống! Ê ăm điềm điềm, còn có vị trái cây ngào ngọt, quyen nơi đầu lưỡi!" Miệng nhỏ thỏa mãn xuyết ăm, tinh tế thưởng thức.

Hoàng Phủ Lận căn bản không cho nàng uống gì khác ngoài nước trà. Bất quá đi tuần lâu khác cũng không uống được rượu nào ngon như vậy. Vì nữ thực nàng đánh tổn hại mệnh lệnh trượng phu, chạy tới Vạn Hương Lâu.

Thật là, Hoàng Phủ gia không phải bán rượu sao? Như thế nào không bán loại cực phẩm này? Bằng không nàng sẽ không vất vả riêng chạy tới nơi này.

"Rượu này tuần lâu bình thường không có được đâu" Trần nhi mỹ nữ cười duyên giải thích.

"Thật sự?" Quỳnh Dĩ nhìn chằm chằm chất lỏng trong chén kim hoàng, suy nghĩ "Rượu này có tên không?"

"Đương nhiên là có rồi! Là Phẩm Điệp, rượu mới nhượng thành của Hoàng Phủ gia năm nay!" Châu nhi tiếp nói.

"Hoàng Phủ gia!" Quỳnh Dĩ thiếu chút phun hết ngụm rượu vừa uống "Người nói Hoàng Phủ gia, sẽ không vừa vặn là." Không phải Hoàng Phủ gia

kia đi?

"Ôi, tiểu công tử, thành Dương Châu này còn có Hoàng Phủ gia khác có thể nhường ra cực phẩm rượu sao? Đích thực là Dương Châu nhất quái Hoàng Phủ Lận Hoàng Phủ gia!"

Ha ha, tiểu cô nương thật thú vị! Trừ bỏ Dương Châu Hoàng Phủ gia thành đông còn có Hoàng Phủ khác sao?

"Nhưng là. Nhưng là." Nguyên lai Hoàng Phủ gia không chỉ buôn rượu, ngay cả nhường rượu cũng làm?

"Hoàng Phủ gia không phải chỉ bán rượu sao?"

Lúc quán sũ ở Phẩm Hương quán, sổ sách mang tới tất cả đều ghi chép việc Hoàng Phủ gia vận chuyển rượu từ nơi khác đến, bọn họ khi nào cũng nhường rượu? Vẫn là năng quá mức vô tâm, ngay cả phạm vi sự nghiệp của tướng công nhà mình nghiêm nhiên cũng không biết?

"Ha ha, tiểu công tử, ngài nhất định là nơi khác tới?" Trần nhi như thể nghe được truyện cười, cười run rẩy cả người "Hoàng Phủ gia sinh ý không chỉ bán rượu đơn giản như vậy đâu!"

Châu nhi vội vàng hòa cùng "Đúng nha! Hoàng Phủ gia không chỉ bán rượu, nhường rượu, thậm chí hoàng thất, quý tộc đều tranh nhau đặt mua rượu của Hoàng Phủ a! Chớ nói hiện tại Hoàng Phủ thiếu gia còn hợp tác với sự phụ trách danh Giang Nam, khai trương từ lâu!"

Hoàng Phủ Lận lợi hại như vậy sao?

Mặc dù là thê tử của hắn, năng cái gì cũng không biết.

Chỉ biết trên người hắn luôn phảng phất thân nhiên mùi rượu, chỉ biết từng đêm hưởng thụ hắn âu yếm, còn trộm bạc của hắn đến Vạn Hương Lâu uống rượu, sau đó. Chuyên môn gây phiền toái!

Nàng thật là một kẻ vô công rảnh việc.

Vừa nghĩ tới những “chuyện tốt” mình gây ra, bây giờ còn nuốt lời vụng trộm chạy tới Vạn Hương Lâu uống rượu, Quỳnh Dĩ không khỏi buồn bực, ngay cả Phẩm Diệp cũng mất hương vị.

Nàng luôn nói Hoàng Phủ Lận phá hư nàng, nhưng bản thân nàng. kỳ thật cũng không thật quan tâm hắn, không chỉ khắp nơi phiền toái, thậm chí còn trộm bạc uống rượu.

"Châu nhi, Trần nhi, ta có chuyện muốn nói với các ngươi" Nàng bỗng nhiên nghiêm túc, nói ra bí mật

"Kỳ thật. Ta là cái nữ nhi."

Trần nhi cùng Châu nhi vốn nghĩ chuyện gì đại sự, làm tiểu cô nương bỗng nhiên nghiêm túc, vòng vo.

Ai biết là chuyện này!

Hai nàng nhìn nhau cười, Quỳnh Dĩ mặc danh kỳ diệu, không rõ ràng.

"Tiểu công tử. Không, nên xưng tiểu cô nương, kỳ thật chúng ta sớm nhìn ra ngươi là nữ nhi, ngươi như vậy đứng đắn, thật đúng là."

Nói xong, hai người nhin không được hé miệng cười.

"Làm sao có thể?" Quỳnh Dĩ mở to mắt. Nàng cảm thấy mình phần nam trang thật giống a! Ít nhất thời điểm ở Phẩm Hương quán không bị người nào phát hiện!

"Ha ha, “cô nương” quả thật rất tuần tú, văn nhã nhưng chúng ta tại Vạn Hương Lâu này tiếp xúc qua không ít, tự nhiên có vài phần năng lực a!"

"Kia. Hảo tỷ tỷ, ta cũng không quanh co lòng vòng, có chuyện nghĩ cầu các ngươi!" Hoàng Phủ Lận tốt với nàng như vậy, nàng nhất định phải làm hắn cao hứng một chút!

"Cô nương không cần đa lễ, chuyện có thể giúp chúng ta nhất định hết sức hỗ trợ."

Quỳnh Dĩ ngoắc ngoắc muốn các nàng đưa lỗi tai lại đây, hai người nghe xong lập tức cười duyên nhận lời.

"Cô nương yên tâm"

"Ta đây trước cảm ơn hai tỷ tỷ."

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Hoàng Phủ Lận lặng yên đi vào, nhìn thiên hạ ngọt ngủ trên giường, tâm trạng nhớ nhung hai ngày qua rốt cục an ổn hạ xuống.

Khinh thủ khinh cước thoát hài, y phục, tiến vào trong chăn, ôm thân thể mềm mại lấp đầy cõi lòng, hương thơm thoang thoảng quen thuộc làm hắn thỏa

mảnh thờ dài. Cảm giác có người cọ cọ thơm thơm, Quỳnh Dĩ mơ mơ màng màng mở mắt càng oa tiến vào lòng hấn "Chàng đã trở lại."

"Ân, canh giờ còn sớm, nàng tiếp tục ngủ" Nhìn nàng thiên chân ngủ, cho dù dự vọng không ngừng kêu gào, hấn vẫn cố nén đỡ nàng tiếp tục ngủ.

Bất quá, nàng dụi dụi mắt "Hoàng Phủ. Ta có chuyện muốn nói cùng chàng."

"Chuyện gì?" Nhìn vẻ mặt đáng yêu hám ngủ lại cứng rắn chống đỡ, Hoàng Phủ Lận sùng nịch cười.

"Tôi mai chàng trở về sớm một chút, ta có này nợ cho chàng xem." Nói xong, nàng rút cục ngăn cản không được mí mắt khép lại, lâm vào mộng đẹp.

"Quỳnh nhi cho ta xem cái gì?"

Hấn hỏi, nhưng thiên hạ không biết đã mộng寐 lúc nào, sao có thể đáp lại hấn "Quỳnh nhi?"

Hấn lắc đầu bật cười.

Quên đi, đêm còn dài mà! Hấn ôn nhu hôn hôn, ôm nàng chậm rãi ngủ.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ ẩn hiện sau đám mây đen thỉnh thoảng bay qua, tựa hồ e thẹn trước cảnh đẹp thơ mộng, hữu tình.

"Trần tổng quản, cây cột đặt ở giữa. Đúng, chỗ đấy!" Sáng sớm, Quỳnh Dĩ liền chỉ huy Trần tổng quản chuẩn bị cho kế hoạch đêm nay "Qua phải một chút. Đúng đúng đúng, chỗ đó!"

Trần tổng quản một thân mồ hôi, thật vất vả nghe được thiếu phu nhân nói một tiếng hảo, cả người vô lực ngồi dưới đất, từng ngum từng ngum phì phò.

"Thiếu phu nhân, ngài rốt cuộc muốn làm gì vậy?" Trần tổng quản tò mò hỏi. Sau khi thiếu gia xuất môn, thiếu phu nhân lập tức chỉ huy hấn chuyển cây cột vào phòng, không biết có ý đồ gì.

"Này. Không thể nói!" Ha ha, nàng mờ ám giao phó.

"Thiếu phu nhân, ngài sẽ không làm chuyện gì chọc giận thiếu gia chứ?" Sự kiện trốn nhà lần trước đến bây giờ vẫn còn dư âm, chỉ sợ thêm lần nữa, bộ xương già của hấn chắc không chống đỡ nổi.

"Trần tổng quản, người nói như ta chuyên gây sự vậy?" Quỳnh Dĩ liếc liếc kháng nghị, dù nàng thường xuyên gây cho Hoàng Phủ Lận không ít phiền toái, nhưng cũng không cần nói giống như nàng là chuyên gia phiền toái a!

"Tiểu nhân không có ý nói thiếu phu nhân như vậy" Trần tổng quản miễn cưỡng cười cười" Chỉ hy vọng thiếu phu nhân ngàn lần đừng chọc giận thiếu gia."

Phiền toái không cần nhiều, cũng không cần thường chọc, chỉ chuyện lần trước đã đủ bọn họ nhớ mãi rồi.

Nàng tự tin cười nói "Người yên tâm, ta đây đang làm chuyện sẽ khiến thiếu gia người cao hứng! Cho nên bớt làm bầm đi, đầu người đều nhanh trục ròi!"

Cái gì. Cái gì? Trần tổng quản bị nàng trêu chọc vừa giận vừa xấu hổ.

"Trần tổng quản, ta ra ngoài một chuyến, người nhớ giúp ta chuẩn bị ít thức ăn Hoàng Phủ thích nha!"

Nói xong, nàng phát phát tay, vén khời váy chạy ra ngoài, không để ý tới Trần tổng quản vẫn ngây ngốc sau trận công kích có nghe hay không lời của nàng.

Vù vù, vật kia không biết làm như thế nào rồi nhỉ?

Nàng hảo chờ mong phản ứng của Hoàng Phủ Lận khi nhìn thấy lễ vật nàng tỉ mỉ chuẩn bị nha!

Ha ha, nàng khẩn cấp muốn thấy biểu tình của Hoàng Phủ Lận!

Đáng tiếc thiên không theo nhân nguyện, nguyên bản trời xanh quang đăng, không gọn bóng mây, thế nhưng giữa trưa lại nổi gió.

Dương Châu lệ cảnh.

Mưa bụi mênh mông rào rào tưới tẩm vạn vật. Nàng liễu bên hồ thẹn thùng nghiêng mình, mái tóc rũ xuống bị gió xô đẩy, người đi đường vội vàng về nhà nép dưới những chiếc ô nhấp nhô sặc sỡ, đường phố Dương Châu chợt sinh động với những cánh hoa đầy màu sắc đua nhau bung nở.

Xử lý hoàn mọi việc, sắc trời nhuốm trễ, Hoàng Phủ Lận buông tha xe ngựa, thay đổi khoái mã ở mộng lung vũ cảnh vội vã trở về.

"Hừ ——" hấn xoay người xuống ngựa, đem dây cương cấp hạ nhân, không quay đầu lại một đường hướng Lạc viện sâu nhất trong phủ. Nên hấn hoàn toàn không chú ý tới, sắc mặt cổ quái của hạ nhân từ lúc hấn hỏi phủ.

Kinh nghiệm phẩm rượu lâu năm luyện cho hần một khứu giác tuyệt hảo, Hoàng Phủ Lận vừa bước vào Lạc viện liền phát hiện mùi vị bất đồng. Mùi này. Tựa hồ còn bao gồm "Phẩm Điệp", bộ pháp nhanh hơn, hiệu kỳ tiểu thể tử hoạt bát, hiệu động lại chơi trò gì.

Mở cửa, dù trải qua không ít sóng to gió lớn, hần vẫn không khỏi kinh sợ, thốt không nên lời. nguyên lai mùi hương khác thường đó tỏa ra từ những ngọn nến nhỏ được đặt khắp phòng, giữa tấm phòng đặt một cây cột không biết để làm gì, về phần tiểu thể tử lại mặc y phục "rách nát", cùn cùn, đôi chân trắng nõn lỏa lồ hướng hần chạy vội mà đến.

"Là ai cho nàng mặc thành cái dạng này?" Ánh mắt hần trầm xuống, nhìn y phục "rách nát" trên người nàng, không biết là phần nộ hay bị nàng gây xích mích.

Quỳnh Dĩ không trả lời, đứng cách hần khoảng năm bước, cười duyên xoay vòng hảo hảo cho hần thưởng thức "kiệt tác" của tạo hóa.

"Hoàng Phủ, đẹp không?" Khuôn mặt tươi cười, phù nhan tươi mát mang theo kiểu diễm.

Kìa cười, cơ hồ làm hần thất thần.

"Y phục này là ta vì chàng đặc biệt thỉnh nhân đẩy nhanh tốc độ làm! Còn có lắc tay, vòng chân cũng là." Quỳnh Dĩ cao hứng phần chần nói, lại phát hiện hần căn bản không có nghe, cả người như là thất thần chằm chằm nhìn nàng, nàng lo lắng đặt tay lên trán hần

"Hoàng Phủ, người sao vậy? Không thoải mái sao?"

Hoàng Phủ Lận cầm tay nàng, ánh mắt thiêu đốt cực nóng xem xét một thân y phục lồ lẳng, giọng khàn đặt hỏi "Này y phục. Như thế nào? Tuyệt đối không phải kiểu dáng hiện nay, thậm chí cũng không phải phục sức ngoại tộc."

Mảnh vải mỏng manh vây quanh khuôn ngực căng đầy, lộ ra mông lớn thất lưng và bụng tuyết trắng, nửa dưới chỉ dài hơn tiết khố một chút, tại bên đùi dùng da dây trói lại.

Như thế phóng đảng, nhiều năm lần lộn trên thương giới hần chưa từng tiếp xúc qua y phục như vậy, chẳng qua là hai mảnh vải.

Trên thực tế, Nàng không chỉ mặc đi trên đường mà còn đi tới quán ăn đêm, nhưng lần này đã có kinh nghiệm, nàng tuyệt sẽ không thành thật làm khổ mình.

"Đương nhiên không có!" Nàng cười gương "Hoàng Phủ, ta sao có thể làm loại sự tình này!"

"Không có là tốt nhất" Hần thả lỏng lực đạo trên tay, nàng liền vọt vào tấm phòng, lấy y phục mang ra.

"Hoàng Phủ, quần áo của chàng đều ướt, trước thay đi! Bằng không sẽ bị cảm. Không, là nhiễm phong hàn."

"Ân" Hần không dị nghị tiếp nhận y phục, lại phát hiện tiểu thể tử về mặt đồ bưng nhìn hần.

Hần nhíu mày, khó hiểu nhìn nàng, không biết nàng lại ngoạ cái gì.

Rốt cục, nàng thật vất vả khắc chế ngượng ngùng, sợ hãi ra tiếng "Hoàng Phủ, chàng. Chàng không nên cử động, ta giúp chàng thay."

Mắt hần nheo nheo nghiêng ngẫm như người thấy mùi âm mưu.

Nàng tưởng lấy lòng hần, nên muốn cho hần xem gì đó, muốn mị hoặc hần sao?

Hần không nói một câu, lửa nóng chuyên chú nhìn theo hành động của nàng.

Nàng vươn tay chậm rãi thoát áo khoác ướt nhẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mắt tự nhiên tiếp tục thoát áo đơn. Không khí chợt lắng đọng, cực yên tĩnh chỉ còn tiếng xoạt xoạt.

Đội nàng thoát hết y phục trên người hần, thẹn thùng quay đầu, cầm y phục sạch sẽ từng kiện mặc cho hần.

Mỗi lần, nàng không cẩn thận chạm đến vòm ngực rắn chắc hoặc lướt qua cơ bắp chắc nịch, tiếng thờ dóc dồn dập trên đầu nàng vang lên.

Nàng ngẩng đầu phát hiện ánh mắt sáng như đuốc, không chớp nhìn chằm chằm nàng như hổ rình mồi, mặt nàng đỏ bừng, vội vàng cúi đầu, không dám cùng ánh mắt ấy giao nhau.

Thật vất vả thay xong, nàng mắt tự nhiên lờ lợ kéo hần ngồi xuống, thậm chí chủ động thay hần châm rượu, sau đó thổi tắt nến trên bàn, ngại ngùng thối lui đến giữa phòng.

Ngay khi hần nheo mắt muốn nhìn rõ thân ảnh bị ánh nến mờ ảo bao phủ hơi chút quang thì âm thanh ti trúc bên ngoài phòng đột nhiên vang lên.

Như hô ứng với tiếng nhạc, nàng chậm rãi vũ theo, mảnh mai vòng quanh cây cột tùy ý đong đưa, mỗi một cái xoay người đều mị hoặc nhìn hần, sóng mắt lưu chuyển vô hạn phong tình.

Hắn bị mộng cảnh này mê hoặc rồi.

Theo mỗi động tác của nàng, tóc đen vẽ trên không trung những vòng cung xinh đẹp. Mỗi cái nhấc chân, hạ thất lưng, làm vãi dẹt vén lên lộ ra càng thêm mê hoặc xinh đẹp.

Thăng đến ngoài cửa âm nhạc đình chỉ, nàng hào hển dựa bên cột, hắn vẫn không thể hoàn hồn, si ngốc nhìn nàng, phẩm điệp trong tay vẫn đang ngừng giữa không trung, không rơi một giọt.

"Hoàng Phủ, ta vũ được không?" Vất vả vững vàng hơi thở, Quỳnh Di khăn trương chờ đợi.

Hắn tà nhỉnh cười, vội vàng tiến tới bế nàng lên, hướng giường đi tới.

"Ta sẽ nói cho nàng biết, nàng đã thành công mỹ hoặc vì phu như thế nào, Quỳnh nhi!"

Màn trướng đỏ thắm nhẹ nhàng hạ xuống, ánh nến hiu hắt lay động, ngoài cửa sổ tiếng mưa tí tách rơi ru người lạc cảnh mộng, tựa hồ tưởng che giấu thanh thanh thờ dốc từ phòng trong truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Campham

Chương 8:

Cảnh báo mọi người :

Cấm thanh thiếu niên dưới 18+

Chuẩn bị bông băng, thuốc đỏ..... Một mâm "thịnh soạn".....

**** Edit xong hết ngày thơ luôn.

"Quỳnh nhi. Xem nàng nóng thành như vậy, vi phu giúp nàng cởi y phục ẩm ướt nga?"

Hắn nhẹ nhàng “lột” mảnh vải dẹt bé xíu, mỏng manh che phủ đôi bông đào, đôi phượng nhãn tà tứ chớp động nhìn nàng, sóng tình cuộn cuộn, ngón tay hất nhẹ làm mảnh vải rơi xuống, yên vị trên mặt đất.

Ngón cái tham lam tiến tới u cốc ẩm ướt, cách tầng vải dẹt, chậm rãi chà xát. lên xuống.

Xuân ý dào dạt, xuân thủy ẩm ướt, không ngừng cắn nuốt ngoại vật thô ráp cố ý xâm lấn.

"Nàng nha, sao càng ngày càng nóng như lửa vậy." Hắn gian xảo nói.

Mảnh y phục “đặc chế” phía dưới cơ hồ không che phủ được bao nhiêu, cùng chung số phận vô tội bị “hất hủi” ra ngoài màn trướng.

"Hoàng Phủ." Nàng thẹn thùng, nũng nịu gọi, thân thể xích lửa ửng đỏ, luống cuống không biết làm sao trước hành động khêu gợi của hắn.

"Quỳnh nhi, nàng có biết lúc nàng thay y phục cho vi phu thì vi phu nghĩ gì không?" Hắn thỏa mãn nhìn khuôn mặt đỏ bừng, dựa sát bên tai nàng thì thầm: "Vi phu nghĩ, làm thế nào để khiêng nàng lên giường a., sau đó hảo hảo yêu thương, để miệng nhỏ nhắn này ngậm nga âm thanh vi phu thích nhất."

"Không cần nói nữa!" Quỳnh Di xấu hổ che miệng hắn lại, không cho hắn tiếp tục nói những lời khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Thấy hành động trẻ con của nàng, Hoàng Phủ Lận thích thú cười khê, kéo xuống bàn tay thon nhỏ, không xương, chỉ dẫn nàng giống như lúc này, chậm rãi thoát y phục trên người hắn.

Nhất kiện lại nhất kiện tung ra ngoài màn trướng.

"Hoàng Phủ. Ân." Nàng hé mở cánh môi đỏ mộng, thân hình uốn éo, khêu gợi giống như mèo nhỏ nũng nịu cầu chủ nhân thương yêu, cứng chiu.

"Muốn rồi sao?"

Ngón tay ác ý xoắn xoắn, vòng vòng trên đồi cỏ non bên ngoài u huyết, chần chờ, khiêu khích thiên hạ đang bị sóng tình vùi dập, không ngừng vụn vụn dưới thân.

Chìm đắm trong men tình, nàng không tự chủ cầm bàn tay ngà ngọc của hắn chủ động vuốt ve, xoa nắn gò bồng đào non mềm, khao khát dập tắt ngọn lửa tình đang ngùn ngụt thiêu đốt mọi góc ngách trong thân thể nàng.

Nàng vội vàng, hấn lại khí định thần nhàn, vòng quanh, làm toàn thân nàng không ngừng run rẩy, mật tân không ngừng tuôn rơi, nhiễm ướt đầm đēm chần dưới thân.

"Hu ân. Hoàng Phủ. Vì sao chàng không chạm vào ta?" Nàng thút thít, bất mãn áp sát vào người hắn, làm hai thân thể càng dính chặt vào nhau.

"Muốn ta như thế nào chạm vào?" Hoàng Phủ Lận thoáng đẩy nàng ra, nghe nàng bất mãn kháng nghị, cười hỏi.

"Như vậy sao, ân?"

Nguyên bản ngón tay đang trêu đùa đào nguyên bên ngoài hoa huyết, tách ra cách hoa sung huyết, nhìn ngắm, chậm rãi tiến vào hoa kính đã sớm ướt sũng mật hoa, ác liệt thả chậm động tác.

"Nga. Mau một chút." Nàng nắm chặt đēm chần dưới thân, khó nhịn thấp hô.

"Vật nhỏ thật tham lam nga" Hắn giễu cợt, thuận theo yêu cầu của nàng, tăng nhanh tốc độ.

"Nga. Ân. ưm"

Ngón tay dài ra vào vào, lúc duỗi lúc co, không ngừng trêu đùa, gây xích mích hoa huyết. Ngón cái ác ý xoa nhẹ điểm mẫn cảm của hoa huyết, đem lại tiếng hét hưng tình thất thanh của nàng.

Môi mỏng không chịu thua thiệt, hôn lên nụ hoa đỏ thắm, đã sớm đứng thẳng, kiên nhẫn chờ đợi, nhẹ nhàng nhay cắn, đảo quanh, làm nụ hoa e lệ, kiều diễm căng bung nở như muốn phô diễn hết vẻ đẹp mời gọi bạn tình.

Lúc này, nhẫn nại tới cực hạn, hắn rút ngón tay dính đầy mật ngọt, khiêu khích ra từng đợt, từng đợt trong suốt, đưa tới trước mắt nàng, cho nàng thấy chứng cứ chính mình động tình.

"Quỳnh nhi, nếm thử mật hoa là cỡ nào ngọt." Hắn giống như ác ma đề nghị, không cho phép nàng e lệ cự tuyệt. Ngón tay ướt át ngang nhiên thân nhập miệng nhỏ khuấy đảo, muốn nàng vờn chiếc lưỡi tinh tế liếm.

Thẳng đến sạch sẽ, hắn mỉm cười bế nàng lên, đem nàng ngồi trên bụng hắn.

"Hoàng Phủ." Tư thế xa lạ làm Quỳnh Dĩ có chút bất an.

"Đừng sợ" Hắn chụp lấy hai khối căng tròn, trắng mịn rung rinh trước ngực kiều thể, dề mê hưởng thụ tuyệt hảo xúc cảm, nhẹ nhàng đè ép, xoa nắn, cọ xát.

"Vật nhỏ nâng thất lưng lên, chậm rãi đưa ta vào hoa huyết của nàng, tựa như bình thường ta yêu thương nàng vậy."

Tuy có chút chần chờ, nhưng dưới ánh mắt ma mị, mê hoặc của hắn, nàng không tự chủ nâng lên thân thể, tay nhỏ cầm cự long thô to, nóng rực, chậm rãi ngồi xuống.

"Ân." Cảm giác đột nhiên căng đầy, tràn ngập, nàng nhịn không được thỏa mãn.

Dường như không cần hắn chỉ dẫn, nàng thuận theo dục vọng chậm rãi vụn vụn vòng eo, thỏa mãn lửa nóng cứng rắn tung hoành trong u cốt.

Nàng "ưm" một tiếng, cơ thể không ngừng hưng không, làm nàng nước mắt doanh tròn cầu xin:

"Hoàng Phủ. Ta muốn."

Hắn tà mị cười, hai tay bám lấy bờ mông căng tròn, triển khai một trận động tác mãnh liệt.

Lực đạo dồn dập, không biết tiết chế làm nàng xóc nảy, kinh hô: "A. Hoàng Phủ. Hoàng Phủ. . . ."

Nhưng dục vọng đã nhấn chìm một tia lý trí cuối cùng, thanh thanh kêu to như trở thành thuốc xuân được, cự long càng không ngừng tiết chế mạnh bạo xâm chiếm, tìm tòi mọi ngõ ngách trong hoa huyết, đến nơi tận cùng.

"Hoàng Phủ, ta muốn chàng. Ừm. Toàn bộ chàng." Nàng cúi đầu, sóng mắt lưu tình, yêu mị nhìn hắn, cắn môi đỏ mọng.

Bị oa nhi động lòng người khát cầu, hấn điên cuồng thét lên, như thú hoang cuồng dã và chạm đóa hoa sung huyết sung đỏ, mỗi một lần ra vào đều chạm đến đỉnh nhạy cảm của nàng, rên rỉ càng thêm thô cao.

"Hu ừ. . . .Hu" Không rõ vì vui mừng như điên hay va chạm quá độ dẫn dắt cảm giác đau đớn, nàng nức nở.

Thấy bộ dáng đầm đìa, đáng yêu nức nở, hấn đau lòng thả chậm động tác, trùi mền lau nước mắt như sương sớm đọng trên khóe mắt.

"Đau không?"

"Không. Sẽ không." Hấn ôn nhu làm nàng nhịn không được xao động tươi cười.

"Chàng đừng có ngừng. Cứ yêu ta như vậy."

"Quỳnh nhi, Quỳnh nhi." Như được ân xá, hấn không ngừng gọi tên nàng, lại bắt đầu chuỗi động tác ngập lặn kịch liệt.

"Tiểu thê tử của ta a."

"Ừm. Hoàng Phủ. Ta không được." Ánh mắt nàng mê loạn hô, tóc dài theo thân hình đong đưa phiêu đảng, bày ra mê người phong tình.

Nhận thấy hoa huyết bắt đầu cấp tốc co rút dữ dội, hấn càng thêm ra sức thẳng tiến.

"A ——" Thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, vô lực úp sấp nằm trên người hấn.

Hoa huyết co rút lợi hại, gắt gao ngậm chặt cự nóng cứng rắn nhất quyết không thả, đại lượng dâm mị dính ướt chỗ kết hợp, thậm chí tích lặc trên đệm chăn.

Đem nàng xoay người, hấn chưa thoả mãn, tách mở đùi ngọc, ướt đầm hoa huyết run rẩy, trần trụi phô bày trước mắt hấn.

Cánh tay cường tráng nâng cao cặp mông kiêu nhỏ, hấn cúi đầu, chặc.... chặc.... liếm liếm cánh môi khô khốc.

"Hoàng Phủ. Không cần như vậy." Quỳnh Dĩ ngưng ngừng, nhưng thân thể mềm mại nhu nhược vô lực, căn bản không thể ngăn cản được hành động ngang tàng của hấn.

"Đù. Đù." Nàng nức nở, nhưng không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể dang rộng hai chân mặc hấn tận tình hưởng dụng.

"Thực ngọt" Hoàng Phủ Lận ngẩng đầu tà nịnh nói, liếm liếm chất lỏng lưu lại trên môi, gọi cảm vô cùng.

"Như thế nào đều không đủ."

Hấn bỗng nhiên cuồng nhiệt hôn nàng, nuốt chửng tiếng rên rỉ, cứng rắn cực độ bất ngờ xuyên vào hoa huyết sung huyết, vẫn chưa ngừng rung rinh sau một hồi kích tình.

Cường hấn xâm lược không vì nàng cầu xin mà tạm dừng, nàng nhắm mắt vô lực thừa nhận hấn mãnh liệt tập kích.

Khi bá đạo trứu đưa, khi nhọt nhọt trêu đùa,.....

Nàng vô lực kháng cự, hư nhuyễn bầu vú đệm chấn dưới thân.

Thanh âm thân thể va chạm không ngừng quanh quẩn trong phòng, mãnh sa không ngừng chớp lên bóng người.

Như mất hấn ý thức, không biết qua bao lâu, hấn rốt cục thở gấp, phát ra tiếng kêu thỏa mãn, hai tay tham lam dùng sức nắm lấy, xoa nắn hai khối đầy đà. Cự long trong hoa huyết dày đặc, co rút, cực khoái phun ra tinh hoa chất lỏng.

Tình cảm mãnh liệt chậm rãi bình nghị, Hoàng Phủ Lận xích lửa ôm Quỳnh Dĩ nằm trên giường, ngửi ngửi tóc dài tán loạn, đắm mồi hôi, lẳng lẳng hưởng thụ thời khắc khó phai, chờ đợi thiên hạ chủ động nói ra lý do hôm nay sao lại nhiệt tình hòa theo như vậy.

"Hoàng Phủ." Quà nhiên, nàng nhẩn nại không được mở miệng.

"Chàng vì sao cung chiều một thê tử phiền toái như ta?"

"Nàng không phiền toái" Là ai dám lăm mồm trước mặt nàng?

"Chàng không cần an ủi, ta biết" Quỳnh Dĩ nghịch ngón tay thon dài của hấn.

"Ta không hiểu tam tông tứ đức, lại khắp nơi chọc giận chàng, còn trộm bạc của chàng đi uống rượu, chàng nói ta không phải rất xấu?"

"Nàng uống rượu khi nào?" Hoàng Phủ Lận mắt lạnh trừng. Biết trước nàng sẽ không yên lặng mà!

Không xong, nàng lỡ nói ra rồi!

"Không có, đây không phải trọng điểm ta muốn nói!" Nàng lớn mật chuyển đề tài, nũng nịu:

"Người ta muốn biết chàng vì sao thành thân với người ta?"

Hắn không chút nghĩ ngợi trả lời: "Bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất đến gần, mà ta không chán ghét, động thủ ném ra ngoài."

"Cái gì?" Nàng tức giận quệt quệt miệng, tiếp tục nghịch bàn tay của hắn: "Chàng không thể nói lý do khác sao?"

"Thanh danh của ta ở Dương Châu đã đủ hồng rồi, trừ nàng cái gì cũng không biết ra, thì khuê nữ nhà ai nguyện ý gả cho ta" Không phải hắn hạ thấp giá trị bản thân, này rõ ràng giấu diếm cũng vô dụng.

Cái gì? Ý hắn là chỉ cần nữ nhân dám gả, hắn sẽ không ném đối phương ra ngoài, tùy tiện người nào, a miêu, a cẩu đều có thể thành thê tử của hắn!

Nàng thở phì phì, hất tay hắn ra.

"Hừ! Vậy chàng tìm nữ nhân nào không nghĩ đánh bay ra ngoài làm nương tử đi, sao nhất định cứ phải tìm ta?"

Đây là nàng cùng hắn câu kinh sao? Hoàng Phủ Lận ánh mắt triu mến chuyên chú nhìn nàng. Tiểu nương tử của hắn bắt đầu hiểu tình yêu rồi sao?

"Từ nàng ra. Ai, ta đều không muốn" Hắn khẽ sát tai nàng nhẹ giọng nói.

Đây là bắt đầu liền quyết định, nàng muốn cũng trốn không thoát.

"Thật vậy chẳng?" Nàng ngượng ngùng hỏi lại.

Nguyên lai nam nhân này cũng nói lời ngon tiếng ngọt! Như vậy, vừa rồi cần gì phải nói những lời chọc nàng phiền não?

"Nàng biết ta không vui đùa"

"Nhưng tới bây giờ chàng cũng không nói chàng làm cái gì, còn muốn người khác nói ta mới biết." Nàng nắm tay hắn, khẩu khí rõ ràng bất mãn.

"Chàng cảm thấy ta sẽ gây thêm phiền toái cho chàng sao? Bằng không như thế nào lại không nói với ta?"

"Nam nhân làm việc không cần bàn bạc cùng nữ nhân" ngắn gọn khẳng định, biểu hiện rõ ràng chủ nghĩa nam nhân.

Thật là, vừa mới cảm thấy ngọt ngào một chút, liền thượng một câu phá phong cảnh như vậy!

"Nhưng là. Chàng không nghĩ, ta một người ở trong phủ thực buồn chán. Ta muốn giúp chàng a!" Nhất là giúp thử uống rượu. Nàng vụng trộm bổ sung.

"Buồn chán?" Hoàng Phủ Lận nhú mày, lập tức gọi lên ý cười.

"Ta biết một biện pháp có thể làm nàng không thấy buồn chán."

"Biện pháp gì?" Nàng chăm chú lắng nghe.

"Sinh một oa nhi cho nàng chiều cổ, còn có thể cả ngày không thú vị sao?" Đôi mắt tối sầm lại, bàn tay to không bó buộc ngang tàng xoa xoa nụ hoa kiều diễm trước ngực.

"Đừng làm rộn!" Nàng buồn bực nắm lấy ma chường đang làm xàng làm bậy.

"Ta đang nói chuyện nghiêm túc."

"Ta nói rồi ta không vui đùa, nên ta cũng nói thật." Hoàng Phủ Lận quay người ngăn chặn nàng, nghiêm trang nói: "Sinh một oa nhi, cũng luyện cho tính cách của nàng yên tĩnh hơn."

"Hoàng Phủ Lận, ta thực nghiêm túc, chàng đừng náo loạn!" Quỳnh Dĩ một bên tránh nộ hôn của hắn, một bên oa oa kêu to: "Ta tưởng theo chàng đến xướng rượu!"

Hắn dừng động tác lại, chuyên chú nhìn nàng: "Vì cái gì nàng muốn đi xướng rượu? Nếu nói ra lý do, ta có thể xem xét."

Hắn ngồi dậy, dựa lưng vào tường, chờ nghe lý do của nàng.

"Thật sự?" Quỳnh Dĩ nhân tình sáng lên, cảm giác rượu ngon đã ở ngay trước mắt.

"Tự nhiên là thật" Chỉ cần lý do có thể làm hấn chấp nhận.

"Ta muốn uống rượu, giống mùi vị trái cây của phẩm điệp, ê ảm điềm điềm!" Nàng cao hứng phấn chấn nói, hoàn toàn không biết về mặt của nàng rất giống tiểu tửu quý. (@@ ma men@@)

Tâm tình nhất hảo, nàng cười đến mặt mày cong cong, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đáng yêu.

"Nàng đã uống phẩm điệp?"

Hoàng Phủ Lận lúc này mới nghĩ đến, rượu hấn vừa uống tựa hồ là phẩm điệp.

Chết tiệt, nàng nhất định lại trộm đi Vạn Hương Lâu!

"Đúng vậy a!" Nàng không biết sống chết thành thực trả lời.

"Nàng dám trộm đi Vạn Hương Lâu! Ta dạy nàng như thế nào?" Giờ khắc này, hấn thật sự rất muốn vặn gãy cái cổ mảnh khảnh không xương kia, trừng phạt nàng nói một đằng làm một nẻo.

"Làm sao chàng biết ta có —— a!" Nàng vội vã che miệng, thầm kêu không xong.

"Ta làm sao biết?" Hấn lạnh lùng cười, kéo tiểu thân thể đang co mình lui tiến trong lòng hấn ra.

"Bởi vì phẩm điệp là đặc chế cho Vạn Hương Lâu, trừ bỏ Vạn Hương Lâu cùng xưởng rượu của ta, không địa phương nào có loại rượu này!"

Con tôm! Nàng chính là cảm thấy rượu này uống ngon, không nghĩ phức tạp như vậy!

Hu hu, vì sao Châu nhi, Trần nhi không nói chuyện này cho nàng biết?

"Hoàng Phủ, không cần tức giận! Người ta cảm thấy phẩm điệp hảo uống, mới nhìn không được chạy tới Vạn Hương Lâu tìm các tỷ tỷ uống rượu. . . .
." Nàng ý trước ngực trượng phu làm nũng, mắt to ngập nước chớp động cầu xin tha thứ.

Hấn đương nhiên biết sức hấp dẫn của phẩm điệp, chẳng những thuần hương, dễ uống, không say, thực thích hợp với nữ nhân.

Bất quá, hấn không nghĩ, rượu do nhà mình nhường lại làm tiểu thê tử mê choáng váng đầu óc, thậm chí còn nhiều lần chạy tới nơi bướm hoa trộm uống.

Thôi, thôi, mang theo nàng xuất môn cũng được, ít nhất đỡ phải mỗi lần rời nhà đều lo lắng đề phòng, sợ nàng gặp bất trắc hoặc lại chạy trốn.

Tuy trong lòng đã tỉnh, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng nghiêm túc: "Lần sau còn dám, ta sẽ không chuẩn cho nàng xuất môn nữa, hiểu không?"

Cho nên. Hấn là đáp ứng mang nàng xuất môn?

"Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn, sẽ không làm chàng thêm phiền toái!" Nàng cao hứng cam đoan, chỉ kém không lập trọng thệ tuyệt không quấy rối.

"Ta cam đoan."

Nàng cam đoan? Nàng còn dám nói?

Hoàng Phủ Lận trừng mắt, yêu chiều nhìn khuôn mặt không có một chút hối cải, trong lòng hy vọng lời cam đoan của nàng có thể chống đỡ lâu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Quỳnh Dĩ về mặt ai oán ngồi trên ghế mềm, nhìn phẩm điệp cùng rất nhiều loại rượu trứ danh khác, bày la liệt trong phòng. Mùi rượu từng trận, từng trận bay tới, lại chỉ có thể nhìn, không thể động thủ. Thậm chí cũng không thể lộn xộn.Q

Hu. Vì sao vừa vặn như vậy a?

Nàng vất vả hằng đêm thổi khí bên gối, Hoàng Phủ Lận mới động tâm, mang nàng đến xưởng rượu.

Ngờ đâu, ngày đầu tiên không cẩn thận bị ngắt.

Sau đó, hấn vội vã gọi đại phu bắt mạch. Kết quả

.....Mang thai!.....

Hai chữ này lập tức biến hấn thành nam nhân bá đạo, thần kinh.

Mỗi ngày, hấn vẫn mang nàng đến xưởng rượu, nhưng bắt đợi tại nơi này, so với một mình ngây ngốc trong Hoàng Phủ còn tra tấn hơn.

Hấn đi đâu, làm gì, cũng mang nàng theo bên người. Thử rượu cũng mang, nhưng chỉ mình hấn uống, nàng ở một bên giương mắt nhìn, thêm thưởng ửng... ửng... Cùng quân sự thảo luận tình hình buôn bán rượu, nàng chỉ có thể chống cằm, ngoan ngoãn ngồi ở tròng thượng, cẩn thận không động thai khí. . . .

Hu hu. Như vậy, nàng thà đợi trong phủ, ít nhất thỉnh thoảng còn có cơ hội lên ra ngoài ngoạn, không như hiện tại bị quản thật gắt gao! Không có nửa điểm phúc lợi, lại còn một đồng quy định buộc nàng tuân thủ.

Hấn như bảo mẫu, mỗi ngày đều yêu cầu nàng phải ăn thật nhiều, cách một canh giờ ăn một bát súp, hai canh giờ uống canh, giống như dưỡng heo vậy a!

Thời điểm Quỳnh Dĩ ôm gối lăm nhảm, đang cùng các quân sự thảo luận, Hoàng Phủ Lận quay sang nhìn nàng, tâm tư hoàn toàn bất đồng.

Oa nhi của hấn đang mang một tiểu oa nhi a.

Nghĩ đến đây, hấn vui mừng muốn ôm nàng đảo quanh vài vòng, bắt quá đại phu đã công đạo, oa nhi vừa mới hoài thai, phải thật cẩn thận, tuyệt không lỗ mắng đã thương nàng.

Nhìn vẻ mặt sầu bi khổ não, không cần đoán cũng biết nàng đang thăm oán hấn, trách hấn quá lo lắng, cướp đoạt quyền lợi uống rượu của nàng.

Ai, hấn thật thực lo lắng a! Thân hình kiều nhỏ, yếu kém như thế nào sao có thể vượt qua mười tháng mang thai đằng đẳng?

Dù nàng bất mãn thế nào, hấn vẫn cương quyết tự mình trông chừng nàng.

Vì lo lắng mỗi ngày tới lui bên ba lăm nàng mệt nhọc, hấn đã tạm trú tại biệt viện trong xưởng rượu, dự định qua giai đoạn bận rộn này lại mang nàng hồi phủ.

Cho các quân sự lui xuống nghỉ ngơi, Hoàng Phủ Lận đứng dậy ôm tiểu thê tử: "Hôm nay oa nhi có ngoan ngoãn nghe lời không? Hay ngứa ngáy không chịu được rồi hả?"

"Hừ!" Quỳnh Dĩ quay mặt qua chỗ khác, phát cáu không để ý hấn: "Chàng không cho phép ta uống phẩm điệp, ta ghét chàng rồi!"

Hấn ôn tồn mở miệng, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại trấn an: "Quỳnh nhi, đừng trẻ con như vậy, chờ sinh hài tử xong, nàng muốn uống bao nhiêu liền uống, được không?"

"Nhưng người ta hiện tại muốn uống a!" Nàng nhanh chóng đỏ hốc mắt, ủy khuất nói.

Từ khi mang thai, không biết vì sao khao khát muốn uống phẩm điệp ngày càng mãnh liệt, thậm chí chỉ cần ngửi thấy mùi phẩm điệp, con nôn nghén liền giảm xuống.

Hấn cố tình lại không hiểu, nói thế nào đều không nghe, kiên trì không cho nàng uống!

"Nàng không thể nhẫn nhịn một chút sao?" Hoàng Phủ Lận mi tâm hơi nhíu, đối với vấn đề ẩm ỹ này, cảm thấy phiền hà.

"Dù sao chàng cũng không hiểu! Người ta không thoải mái, thăm nghĩ uống phẩm điệp, chàng không cho uống chính là người xấu!" Nàng cố tình gây sự.

"Đại phu nói thai phụ không nên uống rượu"

"Đại phu nói gì chàng đều nghe, vậy chàng như thế nào không bảo hấn giúp chàng sinh đứa nhỏ?"

"Quỳnh nhi, đừng nói bậy!" Hấn khẩu khí lạnh lùng, tức giận nàng tùy hứng thủ não loạn.

Nàng nắm chặt gối mềm, hàm chứa nước mắt ủy khuất: "Chàng hung ta! Chàng thế nhưng hung ta! Ta biết chàng chán ghét nữ nhân kỳ thực là già, chàng nhất định có nữ nhân khác bên ngoài mới hung ta, không cho ta uống phẩm điệp!"

Không cho nàng uống phẩm điệp cùng hấn chán ghét nữ nhân, có quan hệ gì? Hấn không nói gì mà chống đỡ.

Chịu không nổi nàng náo loạn, Hoàng Phủ Lận nhượng bộ, mang tới tiểu bầu rượu châm chén nhỏ phẩm điệp, đem đến trước mặt nàng.

"Ta hiểu, chỉ có thể uống một chén nhỏ cho đỡ thêm thôi, nhiều hơn cũng không được" Vì duy trì phu cương, hấn tuy nhượng bộ lại lạnh mặt nói, bắt quá

sùng nịch lại không gat được nhân.

"Đủ! Đủ!" Quỳnh Dĩ nín khóc mỉm cười, một chút một chút uống, khóe mắt mang theo ý cười, hoàn toàn không có vừa mới cố tình gây sự.

Ừm ừm.... Hương quả hoài niệm chậm rãi tản ra trong khoang miệng, thật sáng khoái! Nàng cảm động nhắm mắt hưởng thụ, tinh tế trở về chỗ cũ.

Tâm tư Hoàng Phủ Lận rối rắm, thấy nàng nheo mắt cười, mới trầm tĩnh lại.

"Ai." Hắn thờ dài, không biết làm sao bây giờ.

Hắn nói không được, nàng lại cứng rắn ồn ào, hắn không thể không giải trừ lệnh cấm. Nàng vừa đấm vừa xoa làm hắn nhượng bộ.

Rốt cuộc làm thế nào hắn mới an tâm, cũng không chộc nàng rơi lệ?

"Hoàng Phủ." Nghe hắn bắt đắc dĩ thờ dài, Quỳnh Dĩ áy náy cầm tay hắn: "Kỳ thật ta không như vậy thích uống rượu."

"Vậy thì ngoan ngoãn, đừng uống phẩm điệp nữa."

"Phẩm điệp không giống" Nàng nhỏ giọng kháng nghị: "Không uống, oa nhi trong bụng luôn quấy phá, làm ta thật khó chịu."

"Nói bậy! Ý nàng là oa nhi muốn uống phẩm điệp sao?" Rất hoang đường! Hắn không suy nghĩ bác bỏ.

"Người ta không nói bậy" Nàng cẩn thận cân nhắc: "Bằng không rượu khác đều không được, chỉ có phẩm điệp mới khiến ta khát vọng, hơn nữa chỉ cần không thoải mái, uống phẩm điệp lại tốt, không phải oa nhi tác quái, chẳng lẽ là ta thích uống?"

Hoàng Phủ Lận cẩn thận phân tích lời nàng, nghe qua lại có vài phần căn cứ.

"Vậy nàng muốn ta làm thế nào? Mỗi ngày cho nàng uống? Ta tuyệt đối không đáp ứng." Đợi đứa nhỏ sinh ra sợ hai mẫu tử đều thành tửu quỷ.

"Vậy chàng tìm biện pháp a! Dù sao chỉ cần ngửi mùi hương phẩm điệp là được" Nàng thuận miệng nói làm cho Hoàng Phủ Lận nghĩ đến một biện pháp.

Hương phẩm điệp sao?

Ha ha, cũng thú vị! Hắn vừa vặn có kế hoạch, không ngại chiều theo yêu cầu của nàng!

Quỳnh Dĩ mang thai bốn tháng, miệng nhai một khối điểm tâm, tay cầm một khối khác, cảm thấy giống như trên Thiên đường.

Hai tháng trước đại não một phen, Hoàng Phủ Lận không nói một tiếng đột nhiên biến mất, làm nàng khóc một đoạn. Mỗi đêm đều ôm y phục của hắn cuộn mình ngủ.

Vài ngày sau, hắn mang một đầu bếp Giang Nam trở về, làm rất nhiều điểm tâm. Mấy ngày nay, bị nôn nghén tra tấn nàng cơ hồ không ăn được thứ gì, nhưng chỉ cần là hạt gạo dẻo cao, lại khiến nàng nhìn không được, một ngum tiếp một ngum.

Đầu bếp mới tới cười nói, trên bàn sở hữu điểm tâm đều bỏ thêm ít nhiều phẩm điệp.

Hoàng Phủ Lận cực kỳ chán ghét đồ ngọt, thế nhưng tự mình nhắm nháp thí nghiệm, dù ăn đến ói ra cũng không buông tay. Nam nhân như vậy, trước đây dù có hơi bá đạo, bất chấp mọi thứ, nàng cũng sẽ tha thứ.

Huống chi, hắn bá đạo cướp đoạt tự do của nàng, nhưng chưa một lần thương tổn nàng a!

Bất quá. Từ khi mang thai, hắn chưa từng âu yếm nàng.

Đối nàng chán ghét rồi sao?

Trong lòng phiền muộn, điểm tâm cũng trở nên khó ăn.

Ai ai, nàng thật chán ghét mang thai, liền như vậy nhảy cảm a!

Quỳnh Dĩ nhìn trăm hoa đua nở, thờ dài một hơi.

Buổi tối tìm hắn nói chuyện đi!

☆☆☆

Ban đêm, Quỳnh Dĩ kiểm chế cơn buồn ngủ, ngồi trên giường chờ Hoàng Phủ Lận.

Chờ chờ.....

Cửa phòng rót cục nhẹ nhàng mở ra, Hoàng Phủ Lận một thân một mồi lặng yên đi vào. Hắn giống như dĩ vãng khinh thủ khinh cước chui vào chốn, lại phát hiện tiểu thể từ giờ phút này còn ngồi trên giường gật gù ngủ.

"Quỳnh nhi, sao chưa ngủ?" Hắn cẩn thận bỏ thêm cái gối mềm sau lưng nàng, sợ nàng ngồi lâu sẽ chịu không nổi.

"Ta đang đợi chàng về."

Ách xì.

Nàng tự nhiên oa tiến vào lòng hắn, giữ vững tinh thần chuẩn bị đàm phán.

"Chờ ta?" Hắn khó hiểu hỏi: "Vì sao? Chỗ nào không thoải mái sao?"

"Lòng ta không thoải mái." Nàng rầu rĩ nói.

Trong lòng không thoải mái? Kỳ quái. Phẩm diện cũng cho nàng ăn, còn cho nàng mỗi ngày đến xưởng rượu tùy ý dạo chơi, như thế nào lại không vui?

"Như thế nào không thoải mái?"

Nàng ngượng ngùng đứng lên. Dù đã là vợ chồng, thậm chí sắp làm mẹ nhưng trực tiếp hỏi loại sự tình này, nàng vẫn có vài phần xấu hổ.

Nàng hít sâu một hơi: "Chàng nói! Chàng không phải đối với ta cảm thấy phiền chán rồi?"

Nghe xong hắn không khỏi mỉm cười: "Nàng lại suy nghĩ miên man, Quỳnh nhi, ta làm sao có thể phiền chán?"

Nếu cảm thấy phiền chán, thì sao cả ngày đều nhớ thương nàng, lo lắng nàng ăn không ngon, ngủ không yên, sợ nàng bị oa nhi ép buộc. Ai, tâm ý của hắn!

"Nhưng. Đã lâu chàng không chạm vào ta." Nàng đỏ hốc mắt, ủy khuất nói.

"Chàng chê ta có oa nhi, đáng người xấu xí, nên không nguyện ý ôm ta?"

Đại oan uổng a! Hoàng Phủ Lận đảo cặp mắt trắng dã, không hiểu cái đầu nhỏ của nàng suy nghĩ gì.

Sợ nàng động thai khí, thế nhưng bị tưởng thành ghét bỏ?

Thiên a! Từng đêm hắn liều mạng nhện xuống đục vọng ham muốn ngẫu nhiên nàng, thậm chí nhấn đến tâm đều nhanh nổ tung rồi.

Nhìn thân hình đầy đặn, cùng khuôn mặt ngày càng quyến rũ, hắn đều kiềm chế không được hồng mắt a!

"Ta là sợ thương tổn mẫu tử nàng, sao lại nói ta ghét bỏ nàng?" Tiểu yêu tinh này không biết hắn thật thống khổ nhấn nại, nên mới hoài nghi hắn.

Hoàng Phủ Lận kéo kéo bàn tay mềm mại, nhỏ bé hướng cự long dưới thân sờ soạn.

"Nàng cảm giác được sao? Mỗi đêm ta đều đau khổ nhấn nại a!"

Nàng đỏ mặt, nín khóc, then thùng nói: "Chàng không cần như vậy."

"Không được! Vì an toàn của oa nhi và nàng, ta chịu đựng một chút cũng không sao" Hắn lập tức cự tuyệt.

"Kia. Ta đây giúp chàng."

"Nàng. Nàng nói cái gì?" Hắn có phải hay không mộng mị nghe lầm? Bằng không sao có thể nghe được đề nghị mê người như thế.

"Ta nói, ta có thể giúp chàng." Quỳnh Dĩ ứng đó, tay nhỏ bé không xương bắt đầu không an phận cao thấp lên xuống, vỗ về chơi đùa.

"Nha." Bị nàng mềm nhẹ xích mích, hắn kiềm nén rên khẽ một tiếng, đưa ra càng nhiều yêu cầu.

"Quỳnh nhi, mau một chút."

Quỳnh Dĩ ra sức lấy lòng, thuận theo hắn thả nhanh tốc độ, cảm nhận đục vọng cứng rắn trong tay không ngừng bành trướng.

Vén lên y phục của hắn, nàng cúi người, há mồm bao phủ toàn bộ đục vọng kiều ngạo, phần lưỡi đỉnh hương qua lại trên đùa.

Hắn sắp phát cuồng, dựa vào giường hỗn hển, hưởng thụ nàng ôn nhu phục vụ.

Hồi lâu kiềm chế đục vọng, khoái cảm dồn nén mãnh liệt nhanh chóng không được, không vừa lòng với tốc độ của nàng, hắn giữ chặt đầu nàng, chủ

động rất nhanh ở nhưng tơ miệng ra vào.

Thở dốc càng khẩn trương ồ ồ, tấm phồng tràn ngập tiếng than nhẹ thỏa mãn của nam nhân, cùng âm thanh chắc chắn phun ra nuốt vào.

Đột nhiên thân thể hắn cứng đờ, dịch thể đậm đặc một đường uốn cong phun ra, nàng không tránh né, tiếp nhận toàn bộ nhiệt tình.

Hắn hôn hển, nhìn nàng vẫn nằm sấp trên thân mình, cẩn thận vì hắn liếm sạch sẽ, không khỏi đau lòng: "Quỳnh nhi, không cần như vậy."

Quỳnh Nhi không để ý hắn ngăn trở, thẳng đến sạch sẽ mới ngừng đầu, đối hắn triển lộ lúm đồng tiền: "Chàng vì ta làm nhiều như vậy, ta như vậy một chút việc nhỏ?"

Hắn chuyên chú nhìn nàng, nói không ra lời.

"Ngủ đi" Thật lâu, hắn vỗ về tiểu thê từ, ngắn gọn nói.

Không cần nói chuyện yêu đương, hắn đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhân sinh như thế, phụ phục gì cầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đại kết cục

Bên trong đại trạch Hoàng Phủ đèn đuốc sáng trưng, một trận rối loạn, người tới người lui bận rộn không ngớt.... Vì tiểu thiếu gia Hoàng Phủ muốn "phá kén bay ra".

Một ngày một đêm, không chỉ thiếu phu nhân bị đau đớn dày vò la hét, thiếu gia cũng bồn chồn không ngừng tới lui ngoài cửa, không ngừng phá tan mọi thứ xung quanh. Một lần thiếu phu nhân hét lên là một thứ "ra đi".

Chỉ thấy các bà mẹ không ngừng tiến tiến xuất xuất, khăn trắng đi vào, đi ra lại nhuộm đỏ chói ghê người, nước ảm một chậu lại một chậu, này tiểu thiếu gia chính là "tỳ lỵ" không chịu ra.

Thời gian càng lâu, sắc mặt thiếu gia càng khó coi, làm tâm bọn hạ nhân cũng hoảng hoảng, lo lắng mãi không hạ xuống được...

"A —— đau quá! Đau quá ——"

Trong phòng truyền ra tiếng quát tháo, Hoàng Phủ Lận thuận tay phá tan một cái ghế, Trần tổng quản vội vàng chỉ huy hạ nhân dọn dẹp, lại thay một cái mới.

"Hoàng Phủ. Hoàng Phủ. A"

Một trận kêu to, lại một chậu máu loãng đi ra, lúc này ai cũng không dám đứng bên cạnh Hoàng Phủ Lận âm trầm, nghi ngờ bản thân sẽ bị đông lạnh mà chết.

Bỗng nhiên, trong phòng im lặng, sau đó tất cả bà mẹ đều vọt ra, thờ hồn hển nói: "Hoàng Phủ thiếu gia. thiếu phu nhân muốn gặp ngài."

Hoàng Phủ Lận vừa nghe, giống như lốc xoáy lập tức cuốn tiến phòng sinh.

Bà mẹ nhìn bóng lưng hắn, cảm khái: "Đáng tiếc a. Này đi vào, có lẽ lần cuối gặp mặt rồi."

Hạ nhân nghe thể thiếu chút nữa đều hôn mê bất tỉnh.

Bọn họ thật không dám nghĩ, nếu thiếu phu nhân gặp bất trắc gì bọn họ không sai biệt lắm có thể bị "chôn theo" hết a!

Thiếu gia hắn. Chịu đựng được loại kích thích này sao?

☆☆☆

Hoàng Phủ Lận lo lắng nhìn thiên hạ mặt không còn chút máu, suy yếu nằm trên giường, tan nát cõi lòng, cổ họng run run hỏi: "Quỳnh nhi. Quỳnh nhi. Nàng có khỏe không?"

Quỳnh Nhi rất muốn mỉm cười trấn an nam nhân này, nhưng sức lực cạn kiệt, lực bất tòng tâm: "Hoàng Phủ. Ta có chuyện muốn nói cho chàng. . .

.."

"Nàng không cần nói nữa, hảo hảo giữ sức lực, ân?" Nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo, lần đầu tiên Hoàng Phủ Lận có cảm giác sợ hãi.

Hắn không muốn nghe nàng nói, cảm giác nghe xong, nàng tựa hồ sẽ biến mất.

Cho nên hắn không muốn nghe, thậm chí yếu đuối trốn tránh.

"Không được. Hoàng Phủ." Nàng cầm lấy tay hắn, suy yếu mở miệng: "Nếu không nói sẽ không kịp nữa. Sẽ không kịp."

"Sẽ không! Tới kịp! Chờ nàng sinh oa nhi, nàng nói gì ta cũng sẽ hảo hảo nghe theo, ân?" Hắn dỗ nàng, tựa như dĩ vãng giống nhau.

"Không. Thật sự không được." Nàng cảm thấy thể lực không ngừng xói mòn.

Nhất định phải nói ra. Nàng không nghĩ đến cuối cùng, giữa bọn họ còn có bí mật tồn tại.

Nàng tưởng. Ít nhất có thể thẳng thắn nói cho hắn biết.

"Đủ! Không cần nữa!" Hắn khó nén sợ hãi rống to.

"Không. Hoàng Phủ. Đây rất trọng yếu. Chàng nghe ta nói." Quỳnh Di không để ý, cố sức vươn tay nhẹ nhàng xoa mặt hắn: "Kỳ thật. Ta không phải người nơi này." Nàng vô lực nhìn hắn, giống như muốn khắc thật sâu dung nhan hắn vào trong đầu: "Chàng nghe được sao. Ta không phải người nơi này."

"Ta nghe được, nàng hảo hảo nghỉ ngơi, không cần hao phí thể lực, ân?" Hắn căn bản không chú ý nàng biểu đạt cái gì, chỉ hy vọng nàng không tiếp tục nói.

Mỗi một câu nói, sắc mặt nàng liền tái nhợt một phần!

Khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc dày vò hắn đau lòng.

"Không. Chàng không biết. Kỳ thật, ta đến từ thế giới tương lai." Nàng ho nhẹ, mắt nửa khép mông lung hồi tưởng, như đang nghỉ ngơi:

"Thế giới kia cùng nơi này không giống nhau, nữ tử không cần biết tam tông tứ đức, thậm chí có thể cùng nam nhân đi học, ngồi xe so với cưỡi ngựa nhanh hơn, thậm chí có thể bay lên trời. Hoàng Phủ, chàng biết không? Cho tới bây giờ. Ta thể nhưng đối thế giới kia không có nửa điểm luyến tiếc."

Hoàng Phủ Lận khiếp sợ nghe nàng nói, thậm chí cảm thấy đó là do nàng bị ảo tưởng, nhưng sâu tận đáy lòng, hắn lại ảm ảm tin tưởng, bởi hắn cảm giác ở nàng có rất nhiều điều khác biệt.

"Chàng biết vì sao không?" Nàng thâm tình nhìn hắn.

Này mặt. Này mắt. Này môi. Nàng muốn nhớ kỹ a.

"Là vì chàng, Hoàng Phủ"

Bàn tay nhỏ bé vỗ về khuôn mặt nam nhân, vô lực níu kéo rơi xuống giường

"Hoàng Phủ, ở hai thế giới, ta chỉ có chàng cùng oa nhi là thân nhân. Nếu. Ta không có biện pháp tiếp tục, chàng cùng oa nhi hảo hảo tiếp tục nha." Nàng dùng chút sức lực cuối cùng, miến cường tươi cười.

"Đủ! Ta nói đủ!" Hoàng Phủ Lận phát cuồng.

"Ta không muốn nghe nàng nói thế giới kia, ta không muốn biết nàng sẽ thế nào! Quan trọng nhất bây giờ là nàng phải hồi phục, sau đó hảo hảo cùng ta dạy dỗ oa nhi, hiểu không!" Hắn ác thanh tức giận ra lệnh, nhưng ai biết hắn dùng nhiều khí lực, mới có thể cắn răng nói ra.

Vẫn bá đạo như vậy a.

"Ân" Vì làm hắn an tâm, nàng suy yếu đáp ứng

"Chàng kêu bà mụ vào đi!"

Hắn không tha nhìn nàng tái nhợt, chậm rãi từng bước lui về sau. Cuối cùng, cắn răng đẩy cửa phòng ra, đem bà mụ kêu vào.

Nhìn cửa phòng dần dần đóng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt suy yếu cũng dần biến mất trong tầm mắt của hắn.

☆☆☆

Cửa phòng lần nữa đóng lại, vẫn im ắng không tiếng vang. Rất lâu sau đó, Hoàng Phủ Lận cảm thấy đã đợi cả ngàn năm, to rõ tiếng khóc đột nhiên vang lên.

Hắn lạnh lùng, chờ bà mẹ đi ra.

Tựa hồ qua hồi lâu, bà mẹ mới ôm một tiểu oa nhi, cẩn thận tiêu sái đi ra: "Chúc mừng Hoàng Phủ thiếu gia, thiếu phu nhân sinh một tiểu thiên kim."

Không bao lâu, bà mẹ khác cũng chạy ra, trên tay đồng dạng ôm một oa nhi: "Chúc mừng Hoàng Phủ thiếu gia, thiếu phu nhân lại sinh một tiểu thiếu gia."

Hai Hai cái?

Hoàng Phủ Lận nhìn hai thân hình nhăn nhoe, hồng hồng trên tay bà mẹ, khiếp sợ nói không ra lời.

Lúc này, lại một bà mẹ vội vã chạy ra, mọi người không khỏi thốt ra:

"Không thể nào? Còn có cái thứ ba?"

Bất quá nàng hồn hên nói: "Không tốt! Thiếu phu nhân không còn thờ!"

Hoàng Phủ Lận sắc mặt đại biến, phút chốc mọi thứ trước mắt như đều sụp đổ, thất thần không còn sinh khí.

Nói cái gì? Oa nhi của hắn không còn thờ!

Đây không phải thật sự. Không phải thật sự.

☆☆☆

"Trần tổng quản, Trần tổng quản, về sau thế nào?" Hai tiểu oa nhi phấn điêu ngọc mài nắm ống tay áo Trần tổng quản lắc lắc, không ngừng truy vấn.

"Sau lại a."

"Sau lại ra sao? Sau lại nương làm sao vậy?"

"Chúng ta muốn biết nương làm sao?"

Nghe thấy đồng tiếng nôn nóng yêu cầu, Trần tổng quản càng muốn hảo hảo đùa một chút.

"Vừa mới chọc họa, bây giờ còn có thời gian hồ nháo? Còn không mau đến thư phòng học bài đi!" Hoàng Phủ Lận khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên xuất hiện, không lưu tình trách cứ, làm hai tiểu oa nhi sợ hãi lập tức trốn sau lưng Trần tổng quản, sau đó hoá tốc mà chạy.

Nhìn kia hai khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, làm hắn nhớ tới tình cảnh hôm đó.

Hắn nhớ rõ, ngày đó, hắn giống như lâm vào tuyết cảnh thống khổ.

Sau đó, một nữ tử đột nhiên cùng Đô thiếu gia đến: "Đừng lo lắng! Ta tin tưởng tướng công ta sẽ có biện pháp, người cũng tin tưởng Quỳnh Dĩ."'

Hắn căn bản không biết chuyện gì xảy ra, ngây ngốc nhìn Đô thiếu gia vào phòng, sau đó.

Ánh mắt ôn nhu nhìn nữ tử nỗi giận dùm dùm đang chạy tới.

"Hoàng Phủ, sao chàng lại hung dữ với mấy đứa nhỏ như vậy?" Hai tiểu oa nhi lon ton theo sau Quỳnh Dĩ, rất giống gà mẹ dẫn con đi kiếm ăn, thực đáng yêu, làm Hoàng Phủ Lận từ trong lòng cảm thấy ảm áp.

"Các người làm sai còn dám chạy đi cáo trạng?" Hắn lạnh lùng liếc nhìn hai oa nhi, bày ra phong phạm phụ thân nghiêm khắc.

"Hoàng Phủ, chàng không cần luôn dọa tội nhỏ như vậy, về sau bọn chúng xấu xí giống chàng thì thế nào!"

"Bọn chúng làm sai ta còn chưa phạt, lại dám chạy tới đây ngoạn, thật to gan lớn mật, có đem phụ thân này để vào mắt sao?"

"Tội nhỏ lại làm chuyện gì?" Quỳnh Dĩ than thở.

Thật keo kiệt! Hai oa nhi có thể làm gì xấu? Bất quá là trộm vài chén rượu uống mà thôi, bằng không chính là len lén lấy đi ít điểm tâm trộn phẩm điệp thôi mà.

"Nàng cứ cưng chiều? Bọn chúng còn có thể làm chuyện gì tốt?" Hắn quay đầu xách cổ áo hai oa nhi đang muốn chạy, âm trầm ép hỏi: "Còn không nói! Hôm nay lại trộm uống bao nhiêu rượu, còn đem điểm tâm giấu đi đâu?"

Hai oa nhi liều chết giãỵ dựa, không chịu thành thật.

"Còn không nói?" Hân nghiêm khắc trách mắng: "Tôi nay muốn quỳ bàn tính sao?"

"Nương sẽ không để chúng ta quỳ bàn tính!" Nam hải dùng sức hô, công nhiên khiêu chiến quyền uy của phụ thân.

"Phải không?" Hoàng Phủ Lận cười lạnh: "Nương các người buổi tối ố còn không mang nổi mình ố, có thể quản các người quỳ bàn tính hay không sao?"

Hai oa nhi bị dọa, thực không chí khí thú nhận: "Nương, không cần giấu, đem Quế Hoa Cao đại sư phụ mới làm trả lại cho phụ thân đi!"

"Nha?" Hân mang theo hứng thú, khoe miệng gọi lên âm trầm cười: "Nguyên lai nương còn giúp các người giấu điểm tâm a?" Này đồng phạm cùng tội phạm cũng không thể khinh xuất tha thứ!

Quỳnh Dĩ cười cười xấu hổ, sau đó một tay một cái nắm tay hai tiểu oa nhi bỏ chạy.

"Còn dám chạy!" Hoàng Phủ Lận nhìn thân ảnh ba người vừa chạy vừa vui đùa âm ỉ, sắc mặt nghiêm túc nhìn không được nhu hòa.

"Hoàng Phủ." Nàng mang theo hai hài tử chạy về bên người hân làm nũng: "Đừng nóng giận! Tức giận sẽ mau già nha!"

Dù đang một bụng hòa, nhìn một màn đáng yêu này cũng sớm tiêu khí, nhưng làm phụ thân uy nghiêm vẫn phải thể hiện a.

"Còn không đi xin lỗi đại sư phụ, nói không dám nữa?"

"Còn không mau đi!" Quỳnh Dĩ hiểu được hân thoái nhượng, vội vàng đẩy đẩy hai tiểu tử.

Nhìn hai tiểu oa nhi nắm tay nhau chạy ra sân, cười ha ha không ngừng truyền đến, Hoàng Phủ Lận vừa bực vừa buồn cười.

"Hoàng Phủ, mấy ngày nay ta nhớ một bài hát, là tên một loại rượu! Ta xướng cho chàng nghe?" Quỳnh Dĩ nắm tay hân, ở trong sân bước chậm.

"Ai ở thiếp tình yêu thứ nhất, đưa thiếp vào giấc mộng xuân,

Một vò rượu nhường bao lâu, hạnh phúc mới tràn đầy,

Dọc đường đi chuyện cũ như gió thoảng, nửa đời người chuyện ai tới tá hữu,

Nữ nhân thế nào không còn cầu, một lần tham một lần vĩnh cửu,

Uống một ngụm Nữ nhi hồng, tan chảy hai trái tim cô lạnh,

Có ba chữ không nói nên lời, nắm tay một người nguyện đi đến già,

Thiếp bồi chàng chén rượu này,

Lại một ngụm Nữ nhi hồng, sưởi ấm một đôi tay lạnh,

Bảy phần say mê bị ai trộm,

Trí nhớ kèm nước mắt, cuộn trào trở về,

Trong chén toan khổ tư vị,

Nữ nhân mới có thể biết."

Xướng xong, nàng ngẩng đầu thản nhiên cười: "Nữ Nhi Hồng, dễ nghe sao?"

"Dễ nghe." Hân cười nhìn lại, cầm tay nàng càng chắc hơn: "Gió lên rồi, chúng ta trở về phòng đi!"

"Ân."

Trời chiều ngã về tây, sân lý san sát dựa vào nhau, đổ bóng chiều tà.

Không chỉ viết nên hạnh phúc này.

Cũng viết không nên lời: "Ta yêu nàng."

Trích dẫn ca khúc "Nữ Nhi Hồng" - Dịch gia dương

Ngày đó.....

Quỳnh Dĩ, Mạt Trùng cùng Hi Dung, ba người cùng lớn lên trong cô nhi viện, cùng gắn bó từ tiểu học đến trung học, tình nghĩa tự nhiên thân thiết.

Hôm nay, cả ba hẹn nhau đi leo núi. Thân là học sinh cấp ba, ba nàng tính ngày nghỉ thả lỏng một chút, thuận tiện chán hưng sỡ khí.

Một đường chậm rãi đi bộ, ngoạn nháo nói nói cười cười, ngay cả ngày thường ít lời Hi Dung cũng sôi nổi tham gia.

Bóng cây ven đường tiếp tiếp nhau, trải dài một màu xanh hoa cỏ, lay động ngã mình theo chiều gió. Ba người hưởng thụ cảnh đẹp, hồn nhiên không biết nhân sinh của mình phát sinh thay đổi thật lớn

Đột nhiên, nguyên bản bầu trời xanh ngàn dặm không gọn bóng mây, thế nhưng mây đen chậm rãi bao phủ.

Chú ý đầu tiên là Mạt Trùng.

"Quỳnh dĩ, chúng ta nên xuống núi trước đi? Thời tiết hình như không tốt lắm!" Nhìn mây đen chậm rãi bao phủ, lòng nàng càng thấy bất an.

"Mạt Trùng nói đúng, thời tiết thật sự không tốt." Hi Dung ngừng đầu nhìn bầu trời, hơi hơi cau mày, cũng giống nhau cảm thấy bất an.

Quỳnh Dĩ nghe hai người nói như vậy, nhìn nhìn không trung, bất đắc dĩ: "Kia. Chúng ta chuẩn bị xuống núi thôi."

Kỳ quái! Vừa rồi rõ ràng còn chói chang, thế nào lập tức liền thay đổi?

Chẳng lẽ trên núi thời tiết như vậy biến chuyển thất thường? !

Mặc dù trong lòng than thở, bất quá Quỳnh Dĩ vẫn ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc, tính toán mau chóng xuống núi trước khi thời tiết tệ hơn.

Trong khi ba người vội vàng thu thập, mây đen đã muốn bao phủ cả ngọn núi, làm bọn họ nhất thời lâm vào lo lắng.

"Chúng ta động tác nhanh chút!" Mạt trùng thúc giục, dự cảm trong lòng càng ngày càng nồng nhiệt.

Bỗng nhiên, một trận địa chấn xao động, làm ba nữ tử ngã ngửa trên mặt đất, trong mắt đều hiện ra bất an cùng kinh hoàng. Càng tệ hơn, sấm chớp không có dấu hiệu đình chỉ, ngược lại càng ngày càng kịch liệt!

"A ——"

Cùng với tiếng thét chói tai, ba người bất lực trượt xuống vách núi cách đó không xa.

Tiếng kêu dần dần trôi đi, mây đen chậm rãi tán đi, trận địa chấn vừa rồi tựa hồ chưa từng phát sinh, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào vạn vật.

Hết thấy trở về bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Sói Xám Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.